

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 121, ЧИСЛО 40, П'ЯТНИЦЯ, 3 ЖОВТНЯ 2014 РОКУ

1893

Vol. 121, No. 40, FRIDAY, OCTOBER 3, 2014

\$2.00

ГОЛОВНА ТЕМА ДНЯ

Президент дає відповіді

Петро Часто

Попри великі очікування нашої громади на зустріч з Президентом України, до Нью-Йорку приїздив і виступив на сесії Генеральної асамблеї ООН 24 вересня не Петро Порошенко, а Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк. Розчаруватися не варто, швидше – навпаки, сприймімо цю зміну як ще один доказ, що обидва чільні провідники держави у дуже складний для неї час діють узгоджено, представляючи весь багатозначний спектр національних інтересів України – від її мирних ініціатив до ініціатив військово-оборонних. В образному сенсі це та ситуація, коли двоє осіб опиняються у щільному кільці небезпеки і мусять ставати одна до одної спинами, щоб з жодного боку не пропустити ні удару, ні готовності ворога до перемир'я.

Зокрема Прем'єр А. Яценюк в сьогоднішній період української історії асоціюється в очах українців саме з рішучістю і безкомпромисністю перед хижим обличчям російського агресора. Це засвідчив і його згаданий виступ в ООН, зокрема похвальне своєю ідеологічною ясністю звернення до головного московського авантюриста: „Пане Путіне, ви можете виграти бій з військами, але ніколи не виграєте бій з об'єднаною українською нацією“.

Водночас, добре знаючи, чого чекає від України західний світ, А. Яценюк визнав військовий варіант розв'язання кризи „крайнім випадком“: „Ми наполегливо закликаємо Росію відвести свої війська, свою артилерію, припинити підтримувати терористів, відновити контроль над російсько-українському кордоні й почати реальні мирні переговори“.

Було б дивно, якби цей сильний виступ не спричинив примітивного сарказму в адвоката В. Путіна в ООН Віталія Чуркіна, котрий відразу взявся перетягати „мирну ковдру“ на свою сторону, та ще й у такий спосіб, аби в дусі кремлівської пропаганди відділити „яструба“ А. Яценюка від „голуба“ П. Порошенка. За словами В. Чуркіна, „Порошенко протягом усього останнього часу веде інтенсивний діалог з Президентом Путіним – діалог, який зробив можливими мінські домовленості“.

Тим часом усе, що залишилося „недомовленим“ між А. Яценюком і В. Чуркіним, сплило на поверхню вже наступного дня – на великій прес-конференції П. Порошенка для українських і закордонних журналістів. Вона мала назву „Стратегія-2020“, тривала майже три години, загалом Президент відповів на 29 адресованих йому йому запитань. Виказуючи бездоганну поінформованість, відповідав спокійно, переконливо, по-державницьки позиціонуючи себе від політичних крайнощів, оцінюючи скрутну українську ситуацію реалістично, але водно-

(Закінчення на стор. 16)

Яценюк зустрівся з українцями США

Під час відкриття бенкету зліва: Митрополит Антоній, Євген Чолій, Арсеній Яценюк, Тамара Олексій, Митрополит Стефан Сорока. (Фото: Ірена Савіяно)

НЬЮ-ЙОРК. – 24-25 вересня в рамках робочої візити до США Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк разом з делегацією України взяв участь у праці 69-ої сесії Генеральної Асамблеї ООН.

24 вересня А. Яценюк виступив у дебатах Генеральної Асамблеї ООН. Він підкреслив, що походження конфлікту, який відбувається в Україні – це вторгнення, яке вчинила Російська Федерація, постійний член Ради безпеки ООН, що є абсолютно й повністю неприйнятним. А. Яценюк нагадав, що 20 років тому Україна відмовилася від ядерної зброї, арсенал якої був

третьою за величиною в світі. Росія була одним з підписантів цього меморандуму і, замість гарантій безпеки, через 20 років скоїла агресію на українській землі, порушила низку міжнародних договорів.

„Ми закликаємо Росію відвести свої війська, відвести свою артилерію, перестати забезпечувати очолюваних Росією терористів; відновити контроль над українсько-російським кордоном і почати реальні мирні переговори“, – підкреслив А. Яценюк.

(Закінчення на стор. 4)

Америка про візиту Порошенка: Україну підтримали обидві партії Конгресу

Ярослав Довгопол

ВАШІНГТОН. – Перша офіційна візита Президента України Петра Порошенка до Вашингтону 18 вересня з самого початку мала стати визначальною для подальшого розвитку взаємин між Україною і США. Попри різницю в часі між континентами, багато українців стежили за зустрічами в американській столиці та результатами переговорів. Особливе зацікавлення викликали виступ П. Порошенка в американському Конгресі та його зустріч з Президентом Бараком Обамою.

Головною інтригою залишалось питання, чи переконає П. Порошенко американську владу в необхідності надати Україні статус головного партнера поза НАТО, а також дозволити постачання оборонної зброї. Конгрес виявив повну підтримку ініціативам українського провідника. Втім, Білий Дім, за яким залишається останнє слово, покищо не став змінювати своєї політичної позиції щодо цих двох пунктів. Про причини такого рішення та що це означає для

України Укрінформ зібрав коментарі й висловлювання впливових американських політиків та експертів.

Голова Комітету зовнішніх взаємин Сенату США Роберт Менендес (демократ з Нью-Джерзі) під час виступу в Атлантичній раді не приховував компліментів щодо того, наскільки П. Порошенкові вдалося об'єднати обидві партії в двопалатному парламенті США, і як тепер Конгрес ставиться до питання України.

„Я мав честь протягом 22 років бути присутнім на багатьох спільних засіданнях в Конгресі, але лише деякі з них були визначними, – почав сенатор. Звертаючись до Президента України, він зауважив: „Я повинен сказати, що Ви реалізували безпрецедентну спробу отримати прихильність членів Конгресу Сполучених Штатів. Ваші слова були дуже потужними“.

У Конгресі, на переконання Р. Менендеса, усвідомили справжню роль українців, які стоять на передовій глобальної боротьби

(Закінчення на стор. 12)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Ленін у Харкові впав

ХАРКІВ. – Пам'ятник Ленінові у Харкові таки повалили. Про це 28 вересня повідомив радник Міністра внутрішніх справ Антон Геращенко. При демонтажі пам'ятника ніхто не постраждав. З метою безпеки площа Свободи оточена спецпідрозділами міліції з автоматичною зброєю і готовими застосувати її у випадках, передбачених законом. (Bi-Bi-Ci)

■ Прибули експерти Пентагону

КИЇВ. – 28 вересня США прислали до України допомогу в особі восьми військових фахівців, які поділяться з українськими колегами секретами побудови тактики, а також особливостями збору інформації у боротьбі з незаконними збройними формуваннями. Експерти поділяться на дві групи, одна з яких займеться оцінкою потреб України у сфері безпеки, а також визначить можливі способи допомоги Києву з боку США. (УНІАН)

■ Партія Ляшка – перша у бюлетенях

КИЇВ. – 27 вересня відбулося жеребкування місць партій у виборчих бюлетенях. Центральна виборча комісія повідомила, що першою буде позначена Радикальна партія Олега Ляшка, за нею йтиме „Солідарність жінок України“, далі – „Інтернет-партія“. Комуністична партія України матиме число 14, Блок Петра Порошенка – 22-ий. Загалом в бюлетенях буде представлено 29 учасників („Українська правда“)

■ Дмитро Ярош став кандидатом

КИЇВ. – Центральна виборча комісія (ЦВК) зареєструвала кандидатом у народні депутати провідника партії „Правий сектор“ Дмитра Яроша в мажоритарному окрузі ч. 39 Дніпропетровської області. Таке рішення було прийнято на засіданні ЦВК 26 вересня. Д. Ярош не побажав очолювати список партії, оскільки він воює і не може їздити з агітацією. Він кандидує за мажоритарною системою. ЦВК зареєструвала ще 19 кандидатів у народні депутати в одномандатних виборчих округах – Юрія Левченка, Євгена Мельника, Ірину Фаріон, Ірину Сех, Андрія Тягнибока, Юрія Бублика, Ігоря Сабія, Андрія Ілленка, Володимира Огризка та інших. (УНІАН, Укрінформ)

■ Виявлені масові поховання

СЛОВ'ЯНСЬК. – 26 вересня у звільненому від терористів Слов'янську знайдено три масові поховання. У місті здійснюється кримінальне провадження по 24 епізодах, де є загиблі. Проведено ексгумацію тіл, які взято до бюро судово-медичної експертизи для проведення розтинів та офіційного встановлення причин смерті. За попередньою інформацією, ці люди загинули на початку та у середині червня, коли Слов'янськ перебував під контролею терористів Ігоря Гіркина. Вже встановлені імена 12 загиблих. Слідство триває. („Українська правда“)

■ Переміщені матимуть житло

КИЇВ. – Міжвідомчий координаційний штаб 27 вересня розпочав здійснення програми проживання переміщених осіб. Регіональні штаби спільно з місцевими органами виконавчої влади визначили понад 1,000 об'єктів, де буде розміщено 18 тис. переміщених осіб. (Укрінформ)

■ Визначили суперників з гокою

КИЇВ. – 26 вересня Міжнародна федерація гокою опублікувала календар змагань чемпіонату світу в дивізіоні „1А“ 2015 року. Збірна України розпочне турнір грою проти команди Казахстану 18 квітня, 19 квітня гратиме з Італією, 21 квітня – з Польщею, 22 квітня – з Угорщиною, 24 квітня – з Японією. До елітного дивізіону 16 найсильніших команд потраплять дві найсильніші збірні групи за підсумками змагань. Чемпіонат світу відбудеться 18-24 квітня 2015 року в Кракові. Право на проведення турніру спочатку виграла Україна, а самі змагання мали відбутися в Донецьку. Пізніше українська сторона відмовилася від проведення турніру через ситуацію в країні. (УНІАН)

ДИСКУСІЙНИЙ ПОГЛЯД

Україна звільняє чи захоплює Донбас?

Сергій Стефанко

Проблема Донбасу набула гострого воєнного виміру, вона також збурує всю суспільну думку в Україні, спонукаючи до пошуку такого варіанту державного устрою України, який би виключив внутрішні конфлікти і суперечності, заспокоїв та гармоніював суспільне життя країни. Серед різних поглядів на справу не обходиться й без дискусійних. Наприклад – чи варто Україні аж так триматися за Донбас, якщо для переважної більшості тамтешніх людей все українське не просто чуже, але й вороже? Нижче вміщена стаття лікаря і громадського активіста з Івано-Франківська Сергія Стефанка дає відповідь: не варто. Очевидно, що це лише одна з можливих відповідей.

Всі роки незалежності Донбас голосує проти України й виступає проти всього українського. На Донбасі голосують за Петра Симоненка й Наталію Вітренко, Леоніда Кучму і Віктора Януковича, вимагають інтеграції з Росією, у переважній більшості розмовляють російською мовою і не тільки ігнорують, а навіть переслідують за українську мову й культуру. Донбас – проти Європейського союзу і НАТО, але за тісний союз з Росією, навіть за входження до її складу.

Отож на Донбасі програють усі, хто за Україну.

Донбас і Крим були в Україні російськими анклавом, у яких процвітав російський шовінізм і культивувалися антиукраїнські настрої. У гірший бік Крим відрізнявся тим, що там ще, крім усього, стояли війська російської Чорноморської флотії.

Усі роки незалежності київська влада не контролювала Донбас. А він, навіть не маючи статусу автономії, користувався більшими правами, ніж автономна республіка Крим. Фактично Донбасом правило кримінально-олігархічне угруповання. Тут жили за своїми законами, тут сформувалася своя еліта, свій культурно-інформаційний простір. Політологи навіть визначили особливий вид правління на Донбасі – „паханат“.

І з цим офіційна київська влада змирилася й приймала як належне.

Простежувалася ментальна віддаленість Криму й Донбасу від України. Та центральна влада на це закривали очі. Ми жертвували всім – аби Донбас і Крим залишалися в складі України.

Сьогодні на Донбасі іде українсько-російська війна. Простим мешканцям Донецької і Луганської областей довелося визначитися, з ким вони, і ставати на боротьбу з ворогом.

І значна частина населення цих двох областей та переважна більшість державних службовців, працівників правоохоронних структур визначилася: ворог – це Україна. Вони вибрали бік агресора, окупанта – і стали на боротьбу проти України. Решта – ті, що нібито „за Україну“ – або повтікали, або чекають, чим це закінчиться, щоб зайняти сторону переможця.

Нині Донбас називає українців „фашистами“, „українами“, „бендерами“. Донбас не приймає ідей Євромайдану та його цінностей. Мешканці Донбасу у своїй більшості нічого спільного з Україною й українством не мали і не хочуть мати.

Хоча їх тіло жило і живе на території, яка адміністративно входить до складу України, їм комфортно жити лише в зоні без української мови, культури, в атмосфері зневаги і ненависти до українського, бо їхня душа живе з „в русском міре, с соотечественниками“, в великій російській імперії, во главе с верховним правителем Росії Владіміром І“.

То в цій війні ми звільняємо чи захоплюємо Донбас?

Чи потрібне мешканцям Донбасу наше звільнення й українська Україна? І чи потріб-

бен українцям Донбас? Чи варто українцям проливати кров за мешканців Донбасу, рятуючи їх від російських окупантів, у яких багато хто з „жителів Донбасу“ бачить визволителів? Не знаю.

Українська ковбаса, сало й горілка „народів Донбасу“, безперечно, потрібні й завжди любі.

А от чи потрібні їм такі засадничі речі, як українські символи – жовтоблакитний прапор, тризуб, українська мова, українська культура, наші традиції, вишиванки й писанки, українська помісна Православна Церква, європейський вибір, наші герої – Іван Мазепа, Симон Петлюра, Степан Бандера? Дуже сумніваюся.

А без цих фундаментальних речей справжня Україна неможлива. І я переконаний – нікому з українців не потрібна.

Чи, може, ми знову дамо гарантії еліті Донбасу, що нічого українського на Донбасі не буде?

Я не ділю людей за генетичним кодом, за етнічним походженням, чи за записом у паспорті про національність, бо не це визначає рівень національної свідомості й патріотизму. Тому не впевнений, що „лугандонці“ не люблять українське, бо вони етнічні росіяни – але впевнений, що основна маса мешканців Донбасу за духом – не українці.

Чому? Бо їх так виховали. Бо ніхто не переймався питанням щодо інтеграції проросійського населення Криму й Донбасу в Україну. У результаті українська мова, культура, традиції для них були й залишилися чужими, а українці – інший народ.

У маріонетковій, бутафорній Україні Леоніда Кравчука, Л. Кучми, Віктора Ющенка, В. Януковича – „лугандони“ жили й не ставили питань, бо ніякої України в Донецькій і Луганській області не було, її ознак просто ніхто не відчував. Не Донбас пристосовувався до України – а Україна підлаштувалася й догоджала Донбасові. Жили в Україні, а почувалися як у Росії. Україна тоді також була, але десь далеко – у селах на Харківщині, Дніпропетровщині, Полтавщині, у Львові та Луцьку.

Зараз ситуація змінилася. Для російських імперіалістів, сепаратистів виникла загроза побудови незалежної, української за духом України.

У справжній, наповненій українським змістом Україні еліта Донбасу й значна частина населення жити не бажає. Тим більше зараз, коли після пролитої крові й руйнувань, на тлі російської пропаганди українці стали для мешканців Донбасу „врагами, карателями, преступниками“.

Сценаристи й режисери українсько-російської війни, на жаль, досягли свого. Тепер як мінімум найближчі десятиліття Донбас уже точно не полюбить Україну й не буде поклятися ані героям УПА, ані героям „Небесної сотні“, ані героям, що загинули в Антитерористичній операції.

(„Українська правда“, 25 вересня)

Передплачайте і читайте „Свободу“

- 120 років на службі діаспорі
- найповніша інформація з життя українських громад в Америці
- електронний архів – www.svoboda-news.com

Річна передплата – \$90. Додайте лише \$5 і матимете обидві версії – паперову і електронну

Відділ передплати:
973-292-9800
дод. 3042

ТОЧКА ЗОРУ

Над Україною – привид 2005 року

Чи змінять позачергові вибори до Верховної Ради якість української політики? Міркуваннями на тему виборів, про шанс змінити державу і побоювання повторення ситуації 2005 року поділився у нижче вміщеному коментарі відомий історик, професор Українського Католицького Університету, директор Інституту історичних досліджень Львівського національного університету ім. Івана Франка Ярослав Грицак.

Партії оголосили виборчі списки. І з того я бачу, що якість політики не змінилася, тому що нас знову мають за електорат, нам замість програм і стратегій знову пропонують осіб. Звичайно, склад парламенту трохи зміниться, але люди у тих списках, – це вчорашні політики, яких ми вже знаємо, і ніякої нової якості вони нам не пропонують.

Під час Майдану я говорив, що у нас є три групи політиків: позавчорашнього дня – Віктор Янукович і його команда, вчорашнього дня – наша опозиція, і політики майбутнього, які народжуються на Майдані. Позавчорашні вже відійшли, їх немає. Але вчорашні не виявляють бажання самим мінятися і не мають бажання давати шанс політикам, які прийшли на Майдан.

Ми бачимо зараз прості маніпулятивні технології, які всім уже приїлися. І я скажу, що над Україною висить привид 2005 року – привид нездійснених мрій, нездійснених сподівань, привид особистісної політики, привид конфліктів. Тільки що замість Юлії Тимошенко і Віктора Ющенка зараз маємо іншу лінію конфлікту: Петро Порошенко – Арсеній Яценюк.

Я не проти конфліктів. Я вважаю, що політика складена з конфліктів, політика завжди є змаганням інтересів. Але я за ті конфлікти, які пропонують якісь розв'язки, які можуть служити пружиною розвитку. Ті конфлікти, які ми маємо зараз, це особистісні конфлікти, це конфлікти групи вчорашніх політиків.

І це посилює у мене тривогу за повторення сценарію 2005 року – що ми забалакаємо реформи, що ці реформи зміняться боротьбою між сильними особистостями, що потім будуть тільки виправдання і пояснення...

Звичайно, ситуація зараз набагато тяжча, ніж тоді. Якби нам вдалося все змінити в 2004-2005 році, ми не мали б такої ситуації, і Володимир Путін не був би такий міцний. Зараз маємо війну. Вона багато що виправдовує, але не є виправданням для відсутності реформ. Тому що нас б'є не тільки противник спереду, але й противник ззаду. А противник ззаду – це корупція.

Не знаю, наскільки правдивими є розповіді про генералів, які зливають інформацію, але якщо люди про це говорять, це ознака температури в суспільстві, це ознака недовіри до генералів, до влади. А коли є недовіра до органів влади – і така висока, причому до всіх органів влади, – це дуже поганий показник.

Для того, щоб була довіра, мають бути не тільки нові особи, а й нові програми, нові стратегії розвитку. Нам зараз нічого не пропонують. Нам просто кажуть, що треба виграти у війні.

Щодо висунення відомих особистостей – це

для мене виглядає як політтехнологія і маніпуляція. Згадайте, коли Руслана виграла Євробачення, її також брали в політику. Якби нині був рік Олімпіади, у нас масово брали б спортсменів. Зараз рік війни – беруть військових командирів.

Я, звичайно, знімаю шапку перед цими людьми, які беруть участь в Антитерористичній операції, ризикують своїм життям, жертвують своїм здоров'ям, але це не є зміни політичної гри. Не робимо собі ілюзій. Це не є розв'язки. Це ситуаційне. Це те, що не веде до жодного прориву. Це не те, чого ми чекали на Майдані.

І якщо нічого не зміниться, то Україну чекає нова політична криза – як не за рік, то за п'ять. І Україну буде лихоманити, доки нарешті не з'явиться еліта нового політичного середовища.

Зараз же, за останнього пів року, я не побачив нової політичної якості. З усіх законів, про які говорився, прийнятий тільки один – Закон про освіту. Нам пів року обіцяють реформи. У нас пів року є реформаторський уряд – і покажіть, що цей уряд зреформував...

На початку вересня минуло 100 днів президентства П. Порошенка. П. Порошенко обіцяв оголосити всі стратегії. Те, що він відклав їх оголошення, для мене є тривожний знак. Це ще, може, не червоне, але вже жовте світло. Це гальмує зміни.

Зміни у країні неможливі без зміни правил гри політиків. Треба міняти їхню політичну волю, бо я не бачу у нашої політичної еліти волі міняти цю країну.

Я декілька раз був на різних міжнародних конференціях, де виступали українські політики. І дуже часто їх питали: покажіть дві-три сторінки вашої стратегії; що ви збираєтесь зробити, коли прийдете до влади в цій країні? Тобто базове – для чого треба йти до влади. А цілі наших політиків – прийти до влади, не міняючи нічого. Це невтішні результати.

Насправді я вважав і продовжую вважати, що в Україні зараз є вікно можливостей. Такі стрибки, які називаються еволюційними стрибками, стаються у часи кризи. Коли стається поразка у війні, чи йде війна, чи падає авторитарний уряд. Як було, скажімо, в Німеччині після падіння Гітлера, чи після смерті Франко в Іспанії, чи після комуністичного режиму в Польщі. Насправді кризи мають в собі елемент надії, є загальне відчуття в суспільстві, що далі вже так бути не може – треба починати щось міняти.

Записала Валентина Пащенко, Укрінформ, Київ.

(Еспресо ТВ, 23 вересня)

Путін недооцінив силу опору українців

Андрій Піонтковський

„Russia is a riddle, wrapped in a mystery, inside an enigma.“ („Росія – головоломка, загорнута в таємницю, занурена в загадку“) – це один з найбільш відомих афоризмів лавреата Нобелівської нагороди з літератури Вінстона Черчіля. Ці слова з його радіовиступу в жовтні 1939 року нав'язні, мабуть, подіями тієї епохи – сталінським пактом з Гітлером і розділом Польщі. Фраза має продовження, яке цитується набагато рідше. Не в змозі розгадати російську головоломку, автор зі здивуванням запитує: „But perhaps there is a key. That key is Russian national interest“ („Але, можливо, до неї є ключ. І цей ключ – національний інтерес Росії“).

Великий англієць помилявся у своєму припущенні. Ніякого „російського національного інтересу“ в сталінському пляні Другої світової війни не було. Плян цей призвів до загибелі десятків мільйонів росіян – трагедія, від наслідків якої Росія так і не оговталася. Ключ

до розуміння російської зовнішньої політики насправді існує. Вона майже завжди в історії Росії визначалася не національними інтересами, а особистими інтересами диктатора, що стояв на чолі країни.

У 1939 році зовнішня політика СРСР була справою винятково однієї людини – Йосифа Сталіна. У 2014 році справою іншої людини – Володимира Путіна. Ключ до розуміння зовнішньої політики Росії сьогодні, як і в 1939-му, – ментальність цієї людини, система його життєвих пріоритетів, цілі, які він перед собою ставить. Фундаментальним пріоритетом діяльності В. Путіна на сучасному етапі є довічне утримання ним особистої влади. Занадто наочними були її втрати колегою В. Путіна Госні Мубарак і особливо колегою Муамаром Каддафі. „Благородній“ меті утримання влади цілком підпорядкована і закордонна політика Росії, яку проводить В. Путін.

Черговий цикл своєї ерметичної

(Закінчення на стор. 16)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Надії Савченко загрожує психіатрія

МОСКВА. – Скарга захисту української летунки Надії Савченко на призначення їй стаціонарної психіатричної експертизи буде розглянута російським судом 13 жовтня за її присутності. Раніше суддя Басманного суду Москви всупереч запереченням захисту ухвалив рішення про водити засідання в закритому режимі. Сама Н. Савченко, яку перевели з Воронежа до Москви, на засіданні не була присутня. Міністерство закордонних справ України вручило консулові посольства Росії ноту протесту проти примусового відіслання Н. Савченко на психіатричну експертизу в Москву. (Радіо „Свобода“)

■ Росія поновила пропаганду

КИЇВ. – Засоби масової інформації Росії поновили жорстку пропаганду проти України. Про це 26 вересня заявив Посол з особливих доручень Міністерства закордонних справ України Дмитро Кулеба. „На тлі скорочення бойових дій, інформаційна пропаганда Росії відновила свою роботу й не зменшує обертів“, – сказав Посол. Зросла кількість інформації, спрямованої на дискредитацію української армії й добровольчих батальйонів. Національна рада з питань телебачення і радіомовлення передала Службі безпеки України список 49 російських журналістів і керівників телеканалів, яким заборонено в'їзд в Україну. („Українські новини“)

■ У Щасті обстріляли лікарню

ЩАСТЯ, Луганська область. – 26 вересня терористи обстріляли в місті Щастя міську лікарню та позиції батальйону „Айдар“. Командир батальйону Сергій Мельничук повідомив телефоном, що одна цивільна особа загинула, 16 поранено. З військовослужбовців одна людина поранена. Дуже масовий обстріл був з сторони Веселої Гори. Постраждали лікарня і прилеглі будинки. До Щастя послані додаткові медичні служби, а також військові формування та добровольчі батальйони. („Українська правда“)

■ Крим став вільною економічною зоною

КИЇВ. – 27 вересня набув чинності закон про податкову та митну контролю у вільній економічній зоні Криму та особливості здійснення економічної діяльності на тимчасово окупованій території України, який був схвалений Верховною Радою 12 серпня. Закон передбачає встановлення у Криму вільної економічної зони на 10 років. Там діятиме особливий правовий режим економічної діяльності фізичних та юридичних осіб, зокрема це стосується податкового та митного права. Згідно з законом, на території Криму не здійснюються загальнодержавні податки і збори, для оплати товарів та послуг може використовуватися як гривня, так і інші валюти. Фактично це є узаконенням переходу Криму на розрахунки у російських рублях, які здійснюються від 1 червня цього року. (Бі-Бі-Сі)

■ Терористи захопили більшість шахт

ЛИСИЧАНСЬК. – На територіях, які контролюються терористичними угрупованнями, знаходяться 60 відс. українських шахт (88 підприємств). Про це стало відомо 27 вересня під час наради в Лисичанську керівників державних вугільних підприємств. У зв'язку з бойовими діями на сході України з 93 шахт Донбасу ведуть видобуток вугілля лише 24 та ще 12 шахт в інших регіонах України. 60 шахт перебувають у режимі підтримки життєдіяльності, а сім шахт розбиті повністю. Міністер енергетики і вугільної промисловості України Юрій Продан заявив, що до кінця року Україна плянує купити 5.6 млн. тонн вугілля. (Укрінформ)

■ Терористи оголосили мобілізацію

АЛЧЕВСЬК, Луганська область. – 28 вересня проросійські бойовики оголосили в місті військовий стан та примусову мобілізацію місцевого населення, якій підлягають чоловіки від 18 до 50 років. Також запроваджено у місті так званий військовий стан і комендантську годину. (УНІАН)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Роля США має вирости

ВАШІНГТОН. – 27 вересня у щотижневому зверненні до народу Президент США Барак Обама заявив, що роля Америки в об'єднанні глобальних зусиль з приборкання „російської агресії в Україні“ залишається першорядною і що Сполучені Штати, як і раніше, є силою, що стабілізує ситуацію у світі. Б. Обама наголосив, що люди всього світу чекають від США провідництва, оскільки воно „є однією з констант у нестабільному світі“. „Ми приймаємо цю відповідальність“, – підкреслив Президент Б. Обама і запевнив, що Сполучені Штати мобілізовані на розв'язання найактуальніших світових проблем. („Українська правда“)

■ Повітряних ударів – замало

ВАШІНГТОН. – 27 вересня голова Об'єднаного комітету начальників штабів США генерал Мартін Демпсі заявив, що, попри успішність повітряних ударів проти позицій ісламістів, цього виявляється замало. Необхідно прийняти політичне рішення і ввести війська до Сирії і Іраку. Також представник Пентагону відзначив, що для звільнення захоплених бойовиками „Ісламської держави“ територій на сході Сирії необхідно до 15 тис. бійців опозиції, тоді як США готові навчити лише 5,000 осіб, що, за словами генерала М. Демпсі, набагато менше загального числа озброєних формувань. 26 вересня до операції в Іраку приєдналися Бельгія і Данія, а також Велика Британія. („Дзеркало тижня“)

■ Сікорський – на новій посаді

ВАРШАВА. – 24 вересня колишнього Міністра закордонних справ Польщі Радослава Сікорського обрано головою нижньої палати польського парламенту – Сейму. За призначення Р. Сікорського на цю посаду віддали голоси 233 депутати при 220 необхідних для ухвалення рішення. Проти проголосували 143 депутати та 62 утримались від голосування. „Дякую усім, хто за мене проголосував, і тим, хто ще не повірив у мою кандидатуру. Я хочу здобути довіру діями, а не промовами“, – сказав новопризначений голова головної законодавчої палати польського парламенту. 51-річний Р. Сікорський залишив посаду міністра закордонних справ після призначення нового Кабінету міністрів, який створюється у зв'язку з призначенням Прем'єра Дональда Туска головою Ради Євросоюзу. („Дзеркало тижня“)

■ Маляйзія нарікає на Україну

КУАЛА ЛУМПУР. – 27 вересня Міністер транспорту Маляйзії Ліуоу Тіонг Лай повідомив про намір звернутися в ООН з проханням прислати миротворців до України з метою забезпечення доступу експертів на місце катастрофи пасажирського літака „Боїнг МН-17“, який 17 липня був збитий над Донецькою областю озброєними Росією терористами. Л. Т. Лай обурився, що керівництво України до цих пір не змогло гарантувати безпеку на місці катастрофи. „Позиція українського уряду викликає у нас жаль. Я прошитиму ООН провести швидкі консультації з приводу надослання в той регіон миротворців“, – сказав міністер Л. Т. Лай. (Українські національні новини)

■ Сама Росія боїться федералізації

МОСКВА. – Влада Росії 27 вересня внесла до Федерального списку екстремістів і терористів трьох жителів Краснодару – Дарину Полудову, В'ячеслава Мартинова і Петра Любченкова. Вони були організаторами „маршу за федералізацію Кубані“, який мав відбутися 17 серпня, але був заборонений владою. Д. Полудова перебуває під арештом. Їй загрожує до п'яти років позбавлення волі. П. Любченков і В. Мартинов зараз знаходяться в Україні. 17 серпня в Новосибірську, Росія, було зірвано проведення маршу за федералізацію Сибіру під гаслом „Досить годувати Москву!“. Напередодні декількох організаторів акції затримала поліція, зокрема за звинуваченням у крадіжці мобільного телефону. Інших задалегідь викликали на допит. („Дзеркало тижня“)

Яценюк зустрівся...

(Закінчення зі стор. 1)

А. Яценюк зустрівся з представниками ділових та інвестиційних кіл США і представив урядовий план дій „Відновлення України“. А. Яценюк зустрівся також з прем'єр-міністрами Маляйзії Наджибом Разаком, Румунії Віктором Понтою та Великої Британії Дейвидом Кемероном, з президентом Міжнародного комітету Червоного Хреста Петером Маурером та представниками єврейських організацій США. А. Яценюк виступив в Раді зовнішніх взаємин – незалежному аналітичному центрі США.

На 25 вересня був призначений бенкет на честь Президента Петра Порошенка, однак замість нього до Нью-Йорку приїхав Прем'єр А. Яценюк. Він зустрівся з українською громадою США у великій залі готелю „Валдорф Асторія“, де його вітали гучним оплесками і вставанням з місць понад 800 гостей, ледве він увійшов до залі. На зустрічі були присутні Віце-прем'єр-міністер Олександр Сич, Міністер культури Євген Нищук та Міністер охорони здоров'я Олег Мусій, який бере участь у спеціальній сесії Генеральної Асамблеї ООН в зв'язку з програмою дій Міжнародної конференції з народонаселення і розвитку.

Були також членка Конгресу Каролін Малоні, представники Хорватії, Японії, Грузії, Нової Зеландії, Туреччини, Великої Британії, Німеччини, Литви, Швеції, США та Секретаріату ООН.

Брати Добрянські заспівали гимни США та України. Митрополит Української Православної Церкви в США Антоній виголосив молитву.

Президент Українського Конгресового Комітету Америки Тамара Олексій відкрила зустріч.

У промові А. Яценюк висловив вдячність за підтримку України українською громадою США і наголосив, що український уряд цінує підтримку Адміністрації США, персонально Президента США Барака Обами і Конгресу Сполучених Штатів. „Україна постала перед великими викликами, але з іншого боку – і можливостями, – сказав він. – Ми

На бенкеті зліва: Євген Чолій, Арсеній Яценюк, Тамара Олексій. (Фото: Андрій Бурчак)

підписали Угоду про асоціацію з Євросоюзом та зону вільної торгівлі. Ми – європейська сім'я. Це буде нелегкий шлях, адже люди очікують швидких та якісних змін та реформ. Перешкодою на цьому шляху є російська агресія, війна, яку Росія почала проти України. Ми переможемо в цій боротьбі“.

Промовляли також Т. Олексій, президент Світового Конгресу Українців Євген Чолій, колишній Посол США в Україні Джон Гербст, представник Державного департаменту Ерік Рубін, Є. Нищук та О. Сич. Вітання прислав конгресмен Еліот Енгел.

„Останнього тижня під час офіційної візити до США Президент України Петро Порошенко багато разів повторював у Вашингтоні два слова – єдність і солідарність. Це те, чого тепер потребує Україна. Ми запевняємо, що українська громада в Америці буде вірна цим засадам, у єдності з усім українським народом“, – сказала у промові Т. Олексій.

В музичній частині хор „Думка“ під керівництвом Василя Гречинського виконав пісні „Краю мій“, „Живи, Україно“ та „Не спи, моя рідна земля“. Ведучою програми була Лідія Кульбіда.

Завершальну молитву промовив Архієпископ-Митрополит Української Католицької Церкви у США Стефан Сорока.

(УНІАН, УККА, Урядовий портал)

Виступає Міністер культури Євген Нищук. (Фото: Ірена Савіяно)

Під час бенкету на честь Прем'єр-міністра України Арсенія Яценюка. (Фото: Ірена Савіяно)

ТОЧКА ЗОРУ

НАТО: не ділом, а словом

Володимир Кравченко

Після неприкритого вторгнення російських військ, фатального котла в Іловайську, небезпеки захоплення Маріуполя, погрози Володимира Путіна взяти Київ за два тижні, після того, як стала реальною загроза силового відторгнення восьми областей, погляди багатьох українців спрямувалися у бік Північноатлантичного альянсу. Яке рішення ухвалить НАТО на зустрічі у валійському Ньюпорті? Допоможе зброєю? Радниками? Грошима? Надасть війська?

В експертів ілюзій не було. Важко було припустити, що НАТО задовольнить усі прохання українців, які опинилися один на один з російською армією. Бюрократизм організації, російський чинник в економіці й політиці країн Європейського союзу, недооцінка багатьма учасниками альянсу загрози, яка походить з Росії, не давали приводу для оптимізму.

Максимум, на який міг сподіватися Київ, — це політична й фінансова підтримка з боку НАТО. Так і сталося. А коли деякі країни альянсу на зустрічі переступили через „російський“ бар'єр і ухвалили на двосторонньому рівні рішення про постачання засобів нелетальної та летальної дії в Україну, у тому числі й високо точною зброєю, це стало приємним бонусом. Залишилося тільки зрозуміти, що мають на увазі під високоточною зброєю — снайперську гвинтівку Драгунова чи ракету з лазерним наведенням. І переконатися, що Петро Порошенко зі своїми співрозмовниками мали на увазі одне й те саме.

Та Київ не отримав головного — можливості запобігти з допомогою НАТО подальшій агресії Росії. Альянс не готовий до серйозної підтримки України. І скидає вирішення кризи на неї саму.

Та і як могло бути інакше, якщо у Вейльсі П. Порошенко приїхав просити про військову допомогу, але при цьому впевнено говорив про мир! Відсутність логіки, „роздвоєність“ українського провідника помічають багато експертів. Він справді повсякчас борсається: намагається переконати західних лідерів не словами, а ділом підтримати обороноздатність України, і подовгу розмовляє по телефону з Володимиром Путіним, а також неодноразово зустрічається з путінським конфідентом Владиславом Сурковим, який перманентно приїжджає до Києва. Або ти яструб, або ти пацифіст. А якщо ти політик, то отримай максимум від НАТО, а потім, з цим зміцнювальним багажем, іди на переговори... В. Путін, оголосивши свій „мирний план“, розіграв партію перед зустріччю НАТО. А Порошенко йому мимохіть підіграв.

Створивши власними заявами про мир елаксайне для НАТО тло, український президент домігся для країни лише частини того, що міг. Перебуваючи в Ньюпорті, П. Порошенко думками був у Мінську, де проходила зустріч тристоронньої контактної групи за формулою „п'ять мінус один“ і було підписано перемир'я.

Останню чверть століття НАТО перебувало в пошуках нових цілей і завдань. Після закінчення холодної війни роками тривали розмови про кризу ідентичності та годинами точилися дискусії про трансформацію альянсу в умовах, коли Росія стала для Заходу не противником, а партнером.

Агресія Росії проти України все змінила. Члени військово-політичної організації, розташовані на східних кордонах оборонного союзу, відчули від Кремля пряму і явну загрозу своїй безпеці.

Реалізація „доктрини Путіна“ („захист“ Москвою російськомовного населення в інших країнах, коли вона в односторонньому порядку визначає, що політика місцевої влади загрожує інтересам Росії), ігнорування міжнародних зобов'язань — усе свідчить про те, що російський президент збирається переглянути підсумки холодної війни, попутно знищуючи регіональну і глобальну систему безпеки. І взяти історичний реванш, попри катастрофічні економічні та політичні наслідки для своєї країни, а можливо, і для всього світу.

Російські генерали й політики багато разів повторюють, утовкмачуючи в голови своїх співгромадян: НАТО — ворог Росії. І погрожують

зафіксувати це в новій військовій доктрині, так само, як і прописати в ній можливість завдати превентивного ядерного удару.

Дії Кремля лякають європейців і спонукають до кроків у відповідь. У підсумку, хоча Організація Північноатлантичного договору й боїться розбалаксувати свої взаємини з Росією, вона змушена їх переглядати. Спочатку заморожує роботу Ради „Росія-НАТО“, а потім вустами свого Генерального секретаря Андерса Фог Расмусена визнає, що Росія — противник НАТО.

Отже, Північноатлантичний альянс повертається до своєї початкової місії — захисту євроатлантичного співтовариства демократичних країн від загроз, що походять з Москви. Тепер уже не Афганістан, а Європа — в числі пріоритетів НАТО.

Зустріч у Ньюпорті мала зафіксувати цю зміну. Та чи відбулося відродження альянсу? Чи здатен він, як і в колишні роки — за часів холодної війни, запевнити безпеку своїх членів? Сьогодні, як зазначають експерти у сфері оборони, „альянс погано підготовлений до створених Росією нових загроз європейській безпеці“.

За кілька днів до зустрічі у Вейльсі колишній головнокомандувач сил альянсу в Європі Веслі Кларк написав у своїй статті в британській „Гардіан“, що зустріч стане єдиним шансом ухвалити необхідні рішення, щоб зупинити агресію Росії в Європі. Чи використали цей шанс? Як сказати.

У Ньюпорті було вирішено: а) утворити тимчасові бази НАТО (у трьох балтійських країнах і Польщі); б) створити об'єднані сили оперативного реагування чисельністю 10 тис. осіб „які будуть призначені для стримування Росії від небезпечних дій щодо учасників альянсу“; в) збільшити витрати на оборону до необхідних 2 відс.

І все? Це не та жорстка відповідь, яка заспокоїть балтійські країни і змусить схаменутися В. Путіна. Створити бази на постійній основі, спрямовувати систему Протиракетної оборони проти Росії — альянс не наважився. Насамперед тому, що перешкоджають країни, які дотримуються традиційної європейської політики умиротворення Кремля — Німеччина, Франція, Італія, Словаччина, Чехія, Угорщина.

Одні дотримуються цієї політики, оскільки бояться ще більше спровокувати Росію. Інші економічно й енергетично залежать від Москви і тому не бачать підстав нести важкий тягар фінансових втрат заради України та своїх союзників з альянсу. Третіх лякає, що Москва денонсує Основоположний акт „Росія-НАТО“ і вийде з Договору про ліквідацію ракет середньої та малої дальності (РСМД).

Ситуація для військово-політичної організації невтішна. Тим паче, як зауважив співробітник Центру стратегічних і міжнародних досліджень Едвард Лютвак, „немає гарантій, що НАТО спрацює як союз, навіть якщо того забажає Вашингтон“.

Зважаючи на те, що адміністрація Барака Обами не прагне посилювати ролі Сполучених Штатів в альянсі, ефективність НАТО як системи колективної оборони, здатної захистити своїх членів, викликає великі сумніви. Сьогодні, як ніколи, зростає невіра в те, що альянс спроможний застосувати п'яту статтю Вашингтонського договору, якщо „зелені чоловічки“ з'являться в Латвії, Литві, Естонії, у країнах, де проживають численні російські громади: Б. Обама мало кого переконав своїми виступами в Таліні і Ньюпорті.

Та й майбутнє організації залежить не тільки від того, що альянс робить для безпеки своїх членів. Не менш важливо й те, що НАТО робить для країн, які не є його членами, але зазнають агресії з боку Росії. Ще задовго до початку зустрічі його успіх чимало експертів визначали „готовністю Північноатлантичного альянсу надати Україні необхідну дипломатичну, економічну та негайну військову допомогу“.

Захід несе моральну відповідальність за Україну, роками підживлюючи в українському суспільстві його євроінтеграційні та євроатлантичні надії. На Євромайдан українці виходили з прапорами ЕС і вмирили під ними. А на

(Закінчення на стор. 14)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Над Обамою злегка покепкували

НЮ-ЙОРК. — Президент США Барак Обама знову виликав на себе хвилю критики. Цього разу над ним покепкували за „військове вітання латте“: прибувши 24 вересня до Нью-Йорку на засідання Генеральної Асамблеї ООН, Б. Обама віддав честь морським піхотинцям, які його зустрічали, тримаючи в руці каву. Видання „Daily Mail“ з цього приводу відзначило, що Президент США „явно не збільшив кількість своїх прихильників серед ветеранів та військовослужбовців“. Б.Обама вже критикували за недоречну поведінку. Зокрема за те, що на церемонії, присвяченій 70-й річниці десантування військ союзників у Нормандії, він жував гумку. (Українські національні новини)

■ З погляду Аргентини — це жадібність

НЮ-ЙОРК. — Рада з прав людини ООН 27 вересня ухвалила резолюцію з засудженням групи американських гедж-фондів, які подали до суду на владу Аргентини. Інвестори вимагають від аргентинської сторони виплати понад 1.3 млрд. дол. боргу за державними облигаціями. Відмова виплачувати цю суму за рішенням суду США призвела до другого дефолту в аргентинській економіці за останні 13 років. Згідно з постановою американського суду, Аргентина не може розпочати виплату держборгу до тих пір, поки не буде повністю погашена заборгованість перед двома інвестфондами. Уряд Аргентини звинувачує американські гедж-фонди в жадібності і в тискові на економіку країни. (Bi-Bi-Ci)

■ Росія має забратися з Придністров'я

НЮ-ЙОРК. — Міністер закордонних справ Молдови Наталія Герман заявила 26 вересня з трибуни Генеральної асамблеї ООН, що її країна наполягає на якнайшвидшому виведенні російських миротворців з Придністров'я і розгортанні там міжнародної цивільної місії. На думку Н. Герман, це позитивно позначилося б на переговорах між Кишиневом і Тирасполем. Міністер також висловила за швидке відновлення переговорів з Придністровського врегулювання у форматі 5+2 (Росія, Україна, Організація безпеки і співробітництва в Європі, Європейський союз, США, Молдова, Придністров'я) і підкреслила, що присутність російських сил створює додаткові перешкоди мирному процесові. Кінцева мета Кишинева залишається тією самою: досягти політичного рішення, яке ґрунтується на суверенитеті і територіальній цілісності Республіки Молдова, і отримання Придністров'ям спеціального статусу. (УНІАН)

■ Загроза нових терактів

БАГДАД. — Прем'єр-міністр Іраку Хайдар аль-Абаді заявив 25 вересня у кулюарах сесії Генеральної асамблеї ООН, що отримав „достовірний“ звіт про пляни бойовиків „Іслямської держави“ вчинити атаки у підземках Парижу та США. „Сьогодні, коли я тут, я отримав надійне повідомлення з Багдаду, де було заарештовано кількох екстремістів, і ця мережа плянує вчинити атаки поза межами Іраку“, — сказав Х. аль-Абаді в розмові з американськими журналістами. Ця інформація не може бути негайно перевірена владою Франції та США. З цього приводу агентство „Ройтерс“, з посиланням на джерело у вищому керівництві США, повідомило, що наразі Вашингтон немає ніяких доказів про пляновані терористами нападами. Заява іракського прем'єра з'явилася у час, коли сили коаліції під керівництвом США атакують бойовиків „Іслямської держави“ в Іраку та Сирії. (УНІАН)

■ Ізраїль скасував візи для Молдови

ЄРУСАЛИМ. — 28 вересня уряд Ізраїлю прийняв одностороннє рішення про скасування візового режиму для молдавських громадян. На відміну від інших країн, котрі домоглися скасування візового режиму шляхом підписання двосторонніх угод (таких, як Україна, Грузія і Росія), Молдова отримує безвізовий режим на підставі одностороннього рішення Ізраїлю. Республіка Молдова скасувала візовий режим для громадян Ізраїлю в 2010 році. (Українські національні новини)

Нарешті дійшло до люстрації

Однією з найголовніших вимог Революції гідності було очищення державної влади і всієї політичної системи в Україні від осіб, котрі дискредитували себе антиукраїнською діяльністю або корупцією. Їх слід позбавити навіть найменшого впливу в пореволюційній Україні, котра бачить себе органічною частиною цивілізованого європейства. Завдання здавалося цілком ясним і незаперечним, додавали віри їй бадьорости успішні прецеденти в інших посткомуністичних країнах – Чехії, Польщі, Литви, від яких можна було запозичити форми і критерії цього доленосного очищувального процесу.

На жаль, справа не пішла легко. Понад 20 літ занедбувана своїми і нівечена чужими руками Україна виявилася великою і в цьому негативному сенсі слова: рахунок посадовців на усіх щаблях влади, котрі в більшій чи меншій мірі служили не українському суспільству, а його недругам або власним інтересам, іде на мільйони.

Тому тільки 16 вересня, після тяжких роздумів і запеклих дискусій, Верховна Рада ухвалила закон „Про очищення влади“. Його підставова засада така: „Всі особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування та люди, котрі претендують на посади в органах і структурах влади, зобов'язані пройти спеціальну перевірку“. Перевірці підлягають народні депутати, міністри, працівники Служби безпеки, Міністерства внутрішніх справ, Генеральної прокуратури, Податкової служби, члени Вищої ради юстиції, всі судді.

При цьому закон визначає категорії осіб, для котрих перевірка закінчується заборобою займати будь-якої посади у владі країни. Зокрема це люди, які навмисне подали неправдиві відомості про себе; мають громадянство інших країн; визнані судом винними у корупції; особи, що закликали до сепаратизму; причетні до фальсифікацій виборів у 2004 і 2012 роках.

Окремо зазначено, що в принципі не можуть перейти через перевірку особи, котрі займали владні посади від 25 лютого 2010 року до 22 лютого 2014 року. Йдеться не лише про таких явних шкідників, як Віктор Янукович, Микола Азаров та їхні прихвостні в уряді того періоду, але й про Юлію Тимошенко, котра працювала на посаді прем'єра до 3 березня 2010 року.

І ще таке цікаве положення закону „Про очищення влади“: хто звільнився з державної посади за власним бажанням в період з 1 грудня 2013 року до 22 лютого 2014 року, той вважатиметься таким, що пройшов через перевірку. Ця „індульгенція“ стосується, наприклад, колишньої правої руки В. Януковича Сергія Львовича, який завбачливо залишив посаду 17 січня цього року і який сьогодні збирається потрапити до Верховної Ради у складі так званого „Опозиційного блоку“. А разом з ним на депутатські крісла претендують не менш відомі своїм безчестям діячі – Юрій Бойко, Сергій Тігіпко, Наталія Королевська та низка їм подібних.

Кадидувати до Верховної Ради люстраційний закон не забороняє нікому. Саме тому українським виборцям слід поставитися до цих позачергових виборів 26 жовтня як до найнадійнішого способу вберегти законодавче поле України від бруду, в якому так глибоко загрузла молода українська демократія.

ІСТОРІЯ

Світлій пам'яті Івана Скали (Яся)

Віктор Курилик

11 вересня 2001 року світ „перевернувся“ і людство побачило новітнє обличчя абсолютного зла: невеликі групи добре організованих терористів підступно використали чотири цивільні літаки для вбивства тисяч невинних жертв. Два з них вони спрямували на вежі-хмаросяги Світового торговельного центру у Нью-Йорку, зіткнення з якими спричинило потужну пожежу. Тисячі людей опинилися у пастці їдкою полум'я, яке швидко поглинало будівлі, а мільйони спостерігали за цією трагедією через телебачення й радіо...

Іван Скала служив офіцером у відділку поліції, який обслуговує адміністрацію порту Нью-Йорку та Нью-Джерзі. В момент атаки на вежі він був при виконанні своїх службових обов'язків офіцера патрульної служби. За сигналом тривоги за якусь мить опинився у самому пеклі подій, де вирішувалися долі тисяч людей. Не вагаючись, він вихопив у товариша (вдома у якого залишилися дружина та дитина) єдину захисну дихальну маску й разом з групою офіцерів поліції пішов на допомогу іншим. Як парамедик, він був готовий надати потерпілим першу допомогу на місці.

За першим разом допоміг витягнути з вогню одну людину. Далі у складі іншої групи волонтерів він піднявся на 30-ий поверх Другої вежі, щоб врятувати тих, хто опинився у вогняній пастці.

Привітний, працьовитий, життєрадісний І. Скала завжди дбав про інших. Ці чесноти були важливою частиною його виховання у сім'ї українських іммігрантів з Лемківщини та у Спілці Української Молоді в Америці (СУМ).

Друзі його називали Ясем, з чим пов'язана цікава дитяча історія. Батьки називали Івана Івасем. В дитинстві він не міг чітко вимовляти букву „к“; тому, коли він кликав свою сестру Ірку на допомогу й неправильно вимовляв її ім'я, вона на нього дуже ображалася. Не в змозі витерпіти знущання над своїм іменем, Ірка перекутила Івасево ім'я, назвавши його „Ясем“. Це прізвисько закріпилось не тільки серед друзів, у школі, але і в СУМ, а потім і на праці в поліції, де його американці також називали Ясем.

Кожен з тисяч загиблих у той трагічний день має свою родинну історію, але історія Яся особлива для всіх українців Америки – вона

відкриває український вимір цієї трагедії. Патріотизм – це не тільки слова про любов до батьківщини, але й готовність покласти життя за неї. Попри численні державні нагороди від американського уряду, якими Яся був відзначений за зразкову службу, а також мужність та відвагу при затриманні сімох злочинців, його ім'я завжди буде асоціюватися з героїським вчинком, з найвищим виявом людяності, коли 11 вересня 2001 року він віддав своє життя, рятуючи інших.

З точки зору викликів та цінностей, які є основою життєвого вибору, постать Івана Скали є прикладом для всієї української молоді. Ті засади, які складають основу українського громадського життя в Америці, невидимими нитками пов'язують нас як з Америкою, так і Україною. Подібно до тисяч інших сумівців, вибір Іван Скала був закладений його активною участю у виховно-патріотичній діяльності СУМ та житті української громади. Його завжди можна було побачити серед волонтерів на сумівських імпрезах, особливо на Злетах. Відданість своїй громаді та українській культурній спадщині органічно поєднались з відданістю професійним обов'язкам та найголовнішому виборозу у своєму житті.

Щось подібне зараз відбувається в Україні. Страшна сила тероризму зараз знищує Україну. Подібно Іванові Скалі, на захист України стали тисячі українців під час Майдану, в трагічні дні снайперського розстрілу „Небесної сотні“ на вулиці Інститутській в Києві та на сході України, воюючи проти російських найманців, місцевих запродавців та окупаційних військ російської армії. Коли свистять кулі, наші хлопці, замість рятувати своє життя, ідуть вперед, виносячи поранених і вбитих або прикривають собою інших.

Американці шанують своїх героїв. Іменем Івана Скали була названа вулиця в Мангетені навпроти адміністративного будинку поліції порту Нью-Йорку – Skala Court, будинок служби швидкої допомоги у Пасейку, Нью-Джерзі; нагорода найкращому парамедикові Пасейку також носить ім'я Івана Скали; сім'я Яся отримала відзнаку „Залізний Хрест“ від СУМ; героєві були присвячені численні меморіали, спортивні змагання та культурні заходи в Пасейку (де живе його родина), Нью-Йорку та в околицях.

Вічна пам'ять героям!

Вшанування пам'яті Івана Скали на оселі СУМ в Еленвілі, Нью-Йорк.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: \$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 Fax (973) 644-9510 E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Ми відвідали „Криївку“

На площі Ринок у Львові діє „Криївка“ в підземеллі кам'яниці XVI ст., яка стала улюбленим місцем відпочинку численних мандрівників, які приїжджають до міста з усіх кінців світу. Візиту до цього унікального закладу я здійснив з своїм добрим приятелем, багатолітнім редактором українського радіо в Клівленді, та газети „Вісті УЗО“, письменником і публіцистом, автором низки книг Петром Твардовським.

Увійти в „Криївку“ непросто. Спершу треба постукати у віконце, у якому з'явиться обличчя вартового. Треба привітатися „Слава Україні!“ і у відповідь почути „Героям слава!“. Відтак чоловік в однострої українського партизана з „обрізом“ в руках чемно запитає: „Серед вас москалі є?“. Не дочекавшись відповіді, бо запитання чисто символічне, він запропонує порцію самогону, від обов'язкового вживання якого у вас зігріються п'яти.

А потім крутими сходами спускаєтесь у підземелля, де зроблено меблі з тесаних колод. Можна зфотографуватися з „вояком УПА“, або з кулеметом чи автоматом в руках, видрукувати проклямацію на трофейній німецькій машинці чи приготувати якусь похідну страву.

У залах ресторації є портрети героїв визвольної боротьби, різноманітна зброя, військова амуніція, однострої вояків УПА, радіостанції, радіоприймачі, листівки і проклямації, різні документи і мапи, військові нагороди, численні фотодокументи.

У ресторації готують страви „Солодкий перчик партизана“, сирний набір „Диміли Карпати“, салату „Ранкова канонада“ та багато іншого. На згадку про перебування в „Криївці“ гості можуть придбати львівські вітальні листівки, плякати тощо.

Василь Романчук,
Львів

Отаманів бінокль – в Україні

У Державному архіві Рівненської області України існує окремий іменний фонд, в якому зберігаються документи, листи, фотографії та особисті речі українського військово-політичного діяча Тараса Боровця (1908-1981).

Відомий під псевдами Тарас Бульба, Чуб, Гонта – отаман Т. Боровець був засновником формції Української Повстанської Армії-„Поліська Січ“, яка в часі Другої світової війни вела збройну боротьбу в 1941-1943 роках проти советських і німецьких окупаційних військ.

Агенти нацистської Служби безпеки схопили його в полон у 1943 році та запроторили до концентраційного табору Заксенгаузен. Після закінчення Другої світової війни отаман Т. Бульба-Боровець деякий час жив у Мюнхені, у 1948 році переїхав до Канади, а останні роки свого життя провів у Нью-Йорку.

Здійснюючи поїздки по Америці, він бував також у місті Ванінгтоні, де завжди відвідував родину Галини Біровець, з якою був знайомий ще з молодих літ в Україні. Він

подарував їй свій трофейний, очевидно, бінокль ч. 485385 німецької оптичної фірми „E Leitz Wetzlar“ силою 7x50, якими були споряджені німецькі офіцери в час Другої світової війни. На біноклі вирито латинськими літерами: *T. Borovetz*.

Перед смертю Г. Біровець передала цей далековид парафіянинові з місцевої Української православної церкви св. Андрія Первозваного Степанові Максимюкові з проханням зберегти його та передати у належний архів майбутньої вільної України. С. Максимюк вирішив передати його у Державний архів Рівного. Допомогла інша парафіянка, Тетяна Ярмолюк-Літлфілд, яка, відвідуючи недавно Луцьк, поїхала до Рівного і там передала бінокль отаману директорів Архіву Миколи Григорукові. У листі до С. Максимюка 2 липня цього року М. Григорук, підтверджуючи отримання бінокля, висловив велику вдячність за надіслання цього історичного експонату.

Роман Ференцевич,
Александрія, Вірджинія

Водії таксівок осуджують Путіна

У вересні я мала коротке відвідування до Вашингтону, де відбулася конференція щодо майбутніх парламентських виборів та ситуації на Донбасі. Нарада про те, що має зробити світ і США для безпеки України, тривала у залі університетського клубу. Промовляли експерти з питань України, колишні послы США, які добре обізнані у становищі. Говорили про неприпустимість зволікань з реформами, припинення популізму і корупції, відродження економіки.

Я розповіла про ситуацію на сході, про втрати, яких зазнає Україна, зосередилася на інформаційних війнах, які є частиною агресивних плянів Кремля для одурманювання українців і росіян для створення викривленої картини на Заході.

Проте найважливішими були у

мене враження не від дискусій з експертами, бо там все очікувано, а від поїздки у таксі. Вперше у моєму досвіді водії – літній індус в традиційній чалмі, молодий мексиканець, темношкірий веселий хлопець – відразу включалися в розмову і говорили, що Володимирові Путінові пора зупинитися, що він „містер війна“, що вони нам співчують, що у росіян Бог відібрав розум.

Є надія, що Президент США Барак Обама має знати, що навіть таксисти його країни знають, хто такий В. Путін. А тому Президент США має діяти рішуче, щоб зупинити „містера війну“.

Ірина Герашенко,
народний депутат,
Київ

Два дні Сорочинського ярмарку

Товари, що викликали посмішку на ярмарку в Сорочинцях. (Фото: Анатолій Сазанський)

Ярмаркуючи два дні у Сорочинцях, збираючи зразки мовних й пісенних багатств, я познайомився з цікавими людьми, записав не один зошит пісенних текстів, легенд і народних переказів.

Сорочинський ярмарок проходив під знаком війни з Московією – воєнні події наклали свій похмурий відбиток на людей та товари. Було багато працівників служби безпеки і військових з псами, натренованими винюхувати вибухівку. Усі боялися терористичних актів. Саме з цієї причини цього року на ярмарок приїхало у 10 разів менше людей, ніж минулого.

І все ж гостей на ярмарку не бракувало. Українські гумор

та пісня, то явища безсмертні і невідвладні ні москалеві, ні війні... Можливо, саме з цієї причини були товари, що викликали посмішку і користувалися шаленим попитом, незважаючи на завищену ціну. Скажімо, туалетний килимок з обличчям Володимира Путіна чи туалетний папір у такому ж виконанні.

Цього року більшість гостей, ярмаркуючи, була одягнена у вишиванки... Народний здвиг в бік національного усвідомлення і самоповаги, безперечно, викликає агресією Москви.

Анатолій Сазанський,
Сорочинці, Полтавська область

Протест Дмитра Скурихіна в Росії

У „Свободі“ вже була розповідь про підприємця, депутата Русько-Висоцького сільського поселення Дмитра Скурихіна поблизу Санкт-Петербургу в Росії, який вивісив на автобусній зупинці плякати з протестом проти захоплення Росією Криму. Влада заборонила цю акцію з тієї причини, що земля, на якій була зупинка, йому, мовляв, не належить.

Д. Скурихин надіслав до „Свободи“ світлина свого авто, на боках якого він зробив написи: „Вимагаю ліквідації Російського гестапо!“, „Не визнаю Путіна президентом“, „Відправ до чорта дурацьку Думу, ідіотський уряд і президента“. Уже наступного дня його авто таранив автомобіль місцевого прокурора, але без трагічних наслідків. (Левко Хмельковський)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Свято людського єднання

Василь Романчук

КЛІВЛЕНД. – 13-14 вересня в Парку Рокефелера, в якому знаходяться Клівлендські культурні центри громад тих націй, представники яких мешкають на терені Великого Клівленду, відбулося свято під гаслом „Світ єдиний”.

Нині в культурних центрах представлено майже 30 національних парків. Українська громада Великого Клівленду пишається своїм національним центром, цією оазою українства на американській землі. Врочисте його відкриття відбулося в 1940 році. Тут було встановлено пам'ятники Володимиру Великому, Тарасові Шевченкові, Іванові Франкові роботи знаменитого мистця Олександра Архипенка.

Скульптура Лесі Українки, створена Михайлом Черешньовським, прикрасила парк 52 роки тому. З плином часу пам'ятник зазнав пошкоджень і потребував відновлення. За цю справу взялися членкині 8-го відділу Союзу українок Америки, очолюваного Дозею Кріслатою. 28 серпня 2011 року урочисто освячено відновлену скульптуру Лесі Українки.

І нині Український культурний центр дбайливо плекають союзники, прагнучи зберегти цей гарний

осередок для майбутніх поколінь українців у Америці.

Суботнього дня 13 вересня паркову тишу сколихнули мелодії маршів, чіткий дріб барабанів та багатоголосся пісень різними мовами. Урочиста парада розпочалася виходом кожної делегації зі свого національного центру. Невід'ємним атрибутом кожної з колон були національні стяги та народні однострої. Кількамільна колона прямувала до центральної трибуни, влаштованої на головній алеї парку. Доповнювали парад яскраві карнавальні персонажі; гігантські „змії” та „дракони”; люди на котурнах, „котилася” великих розмірів „земна куля”; витинали чіткі ритми народні музики; за ними йшли духові оркестри та спортсмени; кружляли у танці молоді пари; співаючи, йшли національні ансамблі; весело крокували діти з різнобарвними кулями...

Ведуча імпрези представляла кожну з делегацій. Особливу підтримку мали українці. Стоячи і оваціями вітали нас: „Слава Україні!”

Яскраву багатоколірну гаму створив довгий ряд національних прапорів учасників свята.

Гордо тріпотів на вітрі наш великий синьо-жовтий стяг.

Родзинкою цього міжнародно-

Святкові колони на фестивалі „Світ єдиний”

го фестивалю стало урочисте прийняття в американську родину нових громадян, з врученням їм відповідних державних документів. Серед багатьох був і українець Петро Латка, якого тепло вітали земляки.

А потім своє мистецтво показували представники різних народів. Це була неповторна і музично-пісенна Осанна людям, які прагнуть жити вільно, в мирі та достатку.

До української делегації підходили люди різних національностей, і всі були одностайні у щирій підтримці українського духу в боротьбі з російським агресором, в тому числі й американські росіяни.

Про прихильність різних народів до України яскраво засвідчує і такий факт: біля нашого торговельного ряду, який організували активісти Клівлендського Майдану з розгорнутим плякатом „Допоможемо героям України”, юрмилося чимало людей, купували сорочки з українською символікою.

Чимале зацікавлення в учасників свята викликав виступ наукового керівника Українського музею-

архіву Андрія Фединського, який на історичних фактах пов'язав 100-ліття Першої світової війни з нинішньою агресією Росії на сході України.

Не менш цікавою вдалася й своєрідна музична година мистецького керівника відомої на весь світ Української капелі бандуристів Олега Махляя 14 вересня. Маєстро розповів про кобзарське мистецтво, народжене в Україні, відтак поширене по світу, зупинився на творчій біографії капелі, а також блискуче виконав ряд пісенних творів на бандурі.

В часі двох фестивалейних днів учасники свята і численні гості мали можливість скуштувати страви національних кухонь. З поміж інших популярних страв першість втримували наші вареники та український борщ, приготовлені членами 8-го відділу СУА.

Допізна в парковій зоні лунали музика і спів. Сотні людей цікаво і весело провели вікенд. Клівлендський фестиваль знову яскраво засвідчив прагнення людей різних національностей до миру, злагоди й єднання.

Українець Петро Латка (в центрі) став громадянином США. (Фото: Василь Романчук)

Україну представили на фестивалі

Левко Хмельковський

ФРАНКЛІН, Нью-Джерзі. – Синьо-жовтий намет на фестивалі „Наші спільноти єднуються у мистецтві” встановили 20 вересня працівники Українського історико-просвітницького центру Нью-Джерзі в Сомерсе-

ті Наталя Гончаренко та Михайло Андрець.

Фестиваль організував мистецький комітет міської ради у „Колоніал-парку”, щоб показати культурний доробок представників усіх націо-

(Закінчення на стор. 9)

В українському наметі зустрілися (зліва): Ілля Муртазин з дітьми Софійкою та Максимом, Богданна Кулинич-Перейра, Лариса Булига, Наталя Гончаренко, Михайло Андрець. (Фото: Левко Хмельковський)

КІУС CIUS

Ініціатива з дослідження української діаспори

Ми це:

- ▶ єдина програма поза межами України, що вивчає життя 20-мільйонної української діаспори
- ▶ Е-бюлетень «Українці за кордоном: новини та погляди»
- ▶ Співпраця з широкими громадськими колами

Підтримавши Ініціативу і КІУС, Ви сприяєте поширенню знань про закордонних українців

Canadian Institute of Ukrainian Studies, 430 Pembina Hall,
University of Alberta, Edmonton, AB T6G 2H8 Canada
E-mail: cius@ualberta.ca; www.cius.ca
Tel: 780.492.2972 Fax: 780.492.4967

Православні єпископи обговорили світові проблеми

КЛІРВОТЕР, Флориди. – 9-11 вересня відбулося засідання Постійної Конференції Українських Православних Єпископів поза межами України. Його ініціатором та організатором були Митрополит Антоній – Предстоятель Української Православної Церкви США та правлячий Архієрей Східної Єпархії, разом з Єпископом Даниїлом – головою Консисторії УПЦ США, правлячим Архієреєм Західної Єпархії.

На засідання прибули Митрополит Юрій – Предстоятель Української Православної Церкви Канади та правлячий Архієрей Центральної Єпархії Української Православної Церкви Канади, Владика Іларіон – правлячий Архієрей Західної Єпархії УПЦК та Владика Андрій – правлячий Архієрей Східної Єпархії УПЦК. Архієпископ Іоан Австралійський та Ново-Зеландський та Архієпископ Єремія Єпархії Південної Америки не змогли бути присутніми на зборах.

Доповіді на зустрічі були присвячені сьогоденним політичним, економічним і духовним проблемам в Україні, на Близькому Сході та в інших країнах, де живуть українські православні християни. Щоденні новини про конфлікти, заворушення, кровопролиття та насильства не можуть нікого залишити байдужим. Владика заявили, що цінують зв'язок зі своїми братами і сестрами в Україні, особливо з духовенством, яке опікується своїми вірними за найскладніших обставин.

Єрархи звернулися з пастирським посланням до духовенства та вірних Української Православної Церкви у всьому світі з закликом молитися за припинення військового конфлікту в Україні та агресії Російської Федерації проти української нації. Хоча війну на сході України Москва називають

Зліва (сидять): Митрополит Антоній і Митрополит Юрій, (стоять) Єпископ Іларіон, Єпископ Даниїл і Єпископ Андрій.

„громадянською” війною, єпископи чітко підтвердили те, що знає весь світ – що війна є результатом вторгнення Росії на територію України.

„Коли невинних жінок та дітей вбивають в Україні чи в інших місцях в світі, коли журналістів викрадають або вбивають за виконання їх професійних обов'язків, коли беззахисних ріжуть ножами по дорозі на роботу або навіть в їх будинках, тоді винні у всьому цьому мають бути притягнуті до відповідальності перед світовим судом. Насильство, у більшості випадків, призводить до ще більшого насильства. Війна є завжди втратою для людства, незалежно від того, як вона починається... У час політичної невизначеності, економічної нестабільнос-

ти та соціально-культурної кризи, чоловіки та жінки, у яких добре серце, повинні перейти через усі труднощі, які розділяють їх, і стати миротворцями, відкинувши вир ненависти та смерті, який підтримує насильство ...”, – говорить у посланні.

Єпископи також висловили своє занепокоєння з приводу триваючого церковного поділу в Україні – в той час, коли нація перебуває під загрозою, і закликали єрархів різних православних юрисдикцій в Україні жити згідно з Євангельським Словом, щоб дійти до єдності та зцілення пораненого Тіла Христового – Церкви. Поділ, який вже тягнеться десятиками років, заподіяв глибоких ран душам вірних, в той час як духовні провідники обговорюють, хто

є добрий, за ким рація, а хто має найбільшу кількість духовенства, вірних та парафіяльних громад. Якщо поділи не припиняться, тоді одна з найбільших Православних Церков світу може залишитися настільки покаліченою, що потрібні будуть навіть не десятиліття, але століття, перш ніж вона знову відродиться і стане совістю української нації, якою вона завжди була протягом історії.

Єпископи також обговорили різні соціальні, світські та моральні проблеми, які продовжують впливати на парафії їхніх Церков на Північно-Американському континенті. Одним з прикладів є вплив спортивних заходів в місцевих школах на життя родин в неділю вранці. Обов'язкове відвідування таких подій не дає можливості цілим родинам бути присутніми на Божественній Літургії. Втрата недільної Літургійної присвяти у неділю глибоко впливає на молодь Церкви, залишаючи їх без релігійного виховання. Наголос повинен ставитися на пріоритети, які наші вірні обирають у таких випадках – допомагаючи їм зрозуміти правдивий спосіб життя православного християнина.

Єрархи також обговорювали майбутнє святкування 100-ліття УПЦ Канади та УПЦ США, яке відбудеться в 2018 році.

Засідання Постійної Конференції Українських Православних Єпископів поза межами України завершилося написанням різних листів до релігійних і громадських лідерів для того, щоб принести спокій в світі невизначеності, особливо в Україні. Єпископи поблагословили усі свої громади і чекають ще багатьох років спільних святкувань та зустрічей на благо вірних.

Консисторія Української Православної Церкви в США

Благодійний концерт на підтримку України

Євген Цимбалюк

СТОКГОЛЬМ. – У Швеції 24 серпня відкрито Український інститут, у якому популяризуватимуть українську культуру серед ініціаторів закладу сестри Наталія Пасічник, яка живе й працює у Швеції вже 23 роки, та солістка Варшавської опери Ольга Пасічник, доньки ректора Острозької академії, Героя України Ігоря Пасічника. З нагоди презентації Українського інституту вони організували благодійний

концерт на підтримку України.

Понад 200 осіб прийшли на концерт в один з дев'яти королівських театрів Стокгольма „Ульріксдас“, зокрема Принцеса Маргарет – сестра Короля Карла XVI Густава, Посол США у Швеції Марк Бжезінський, тимчасовий повірений у справах України в Королівстві Швеція Ігор Целуйко, посли і тимчасово повірені Молдови, Угорщини, Румунії, Болгарії, Литви та Грузії.

(Закінчення на стор. 13)

Україну представили...

(Закінчення зі стор. 8)

нальностей, які проживають у цій місцевості. На фестивалі відбулися численні концерти, виставки, розваги.

В українському наметі були представлені народні вироби – інкрустовані тарелі, писанки, скульптурки, рушники, альбоми, вишиті рушники і подушки, вітальні картки, сопілки.

Дітей вабила нагода прикрасити на свій смак тарелі українськими наліпками, і вони радісно несли свої вироби до батьків, щоб похвалити-

ся своєю майстерністю. Це був вдалий спосіб залучити людей до українського намету. Коли приходили шанувальники народної музики, М. Андрєць брав до рук бандуру.

Серед гостей були й українці, зокрема завідувачка бібліотеки Української православної семінарії св. Софії Лариса Булига, гості з поблизу „Українського села” Богдана Кулинич-Перейра з дочкою Мартою, зятем Іллею Муртазиним та внуками Максимом і Софійкою, гість з Флориди Максим Ягольник, багато інших. З слов'янських народностей лише українці мали на фестивалі свій інформаційний намет.

Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці

запрошує на

презентацію книжки

д-р

Марії Ревакович

Maria G. Rewakowicz. *Literature, Exile, Alterity: Essays on the New York Group of Ukrainian Poets.* Academic Studies Press 300 pp.

“Книжка Марії Ревакович - перша монографія, в якій ретельно аналізується Нью-Йоркська Група з точки зору теорії вигнання, інакшості та відчуження, з різних естетичних і культурних площин. Це дослідження обіцяє стати важливою подією в українському науковому та інтелектуальному житті”.

Д-р Галина Гринь, літературознавець

в суботу, 11 жовтня 2014 року
о 5-ій годині по пол.

в будинку НТШ

63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

ПРО ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Музей в Кіровограді розминувся з історією

Світлана Орел

КІРОВОГРАД. – Відчинився оновлений обласний краєзнавчий музей. Сім років тривала реставрація гарного, зведеного у своєрідній архітектурній стилістиці (ранній модерн) колишнього приватного будинку купця Олександра Барського у центрі міста. Витрачено близько 6 млн. грн., оновлено експозиції усіх залів.

Відвідувачів привабить оновлена зала археології, знахідки у якій свідчать про те, що люди на наших землях жили з давніх-давен, привносячи у формування української нації свої особливості й відтінки. Але наступна зала присвячена... „Новоросії“.

Київський історик Григорій Лупаренко у своєму відкритому листі до співробітників музею слушно зауважує: „З Київської Русі потрапляємо до Новоросії! Непомітно проминули століття! Виникає питання, чому використовується російська історична назва „Новоросія“? Попри 26 років існування Новоросійської губернії є понад 300-річний період приналежності більшості території сучасної Кіровоградської області до земель Війська Запорізького“.

Ще одна зала присвячена царсько-імперському періоду історії краю. На жаль, тут немає про появу українофільських гуртків у місті, зародження „Просвіти“, формування професійних товариств.

Кіровоградський обласний краєзнавчий музей в будинку Олександра Барського.

Все те, що у подальшому мало б формувати тут українське суспільство як природний ареал розвитку краю.

Боротьба з більшовизмом взагалі не виокремлена, як така. Кілька фотографій холодноярських отаманів мало що скажуть. Про терор більшовизму, колективізацію села у експозиції залі, присвяченій цьому періодові, немає жодних слідів.

Не виділено в окрему експозицію період репресій. На 20 тис.

репресованих, значна частина з яких розстріляна нізащо, варто було б звернути увагу відвідувачів, особливо молодих.

Покоління, яке чинили спротив тій владі, ретельно винищене, тих, хто не суперечив – морально зламані, наших батьків навіки залякано, моє покоління виросло з упевненістю, що усі ті жахіття народ сприймав покійно, терпляче. Таке враження, що цю упевненість автори згаданих експозицій

музею хочуть передати і наступним поколінням. Навіть Голодомор у нашому краї, який належить до найбільш постраждалих, не виділено ні емоційно, ні документально. Якись два мішки з косою, вишиванкою та рушник з вишитим словом „мама“ не передають трагізму того періоду.

Що вже говорити про залу Другої світової війни! Абсолютно не показаний націоналістичний спротив окупантам різних мастей. А він був! Дослідження колишніх співробітників музею Петра Кизиценка та Генадія Когана „ОУН на Кіровоградщині“ навіть не згадане. Немає жодної згадки про оstarбайтерів, відправлених до Німеччини. Деякі з них досі живі і могли б поділитися спогадами. Адже це ще одна, досить болюча сторінка життя нашого народу.

Концепція нової експозиції, за словами директора музею Наталі Агапеевої, затверджена науково-методичною радою музею. Три роки тому відбулись громадські слухання, які теж підтримали нинішню концепцію. Чому ж семи років, поки реставрувався музей, не вистачило науковим співробітникам на осмислення україноцентричних аспектів історії краю і пошук необхідних експонатів?

Музей зобов'язаний вертати націю до самої себе. Тим більше сьогодні, коли кожен сантиметр подібної несвідомості стає зоною реального обстрілу і пролиття крові.

БУДЬТЕ ПІДГОТОВЛЕНИМИ

Постійне страхування життя* захищає Вас протягом цілого життя, забезпечуючи зростання грошової вартості поліси, а у випадку її завершення виплачує її повну суму.

Звертайтеся до нас!

Продажі – 888-538-2833
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

* Наявні не в усіх штатах.

Майбутнє своєї родини забезпечте тепер!

Загальні інформації – 800-253-9862
www.UkrainianNationalAssociation.org
facebook.com/UkrainianNationalAssociation

Товариство політичних в'язнів відзначило 25-ліття

Олекса Різників

ЛьВІВ. – Всеукраїнське товариство політичних в'язнів і репресованих відзначило 25 років свого існування. Ця громадська організація була заснована на зборах, які відбулися 3 червня 1989 року просто неба на Львівській площі в Києві, коли Спілка художників під тиском КГБ у день зборів відмовилася надати для зборів своє приміщення. Головою товариства був обраний Євген Пронюк, а три роки тому головою став львів'янин Петро Франко. Люди поважного віку 24 серпня зібралися з усієї України у Львові, у Палаці мистецтв.

25 років – це було символічне число. Найбільш популярний термін ув'язнення в СРСР був саме 25 років. Усі воїни УПА отримували цей строк. І часто „пересиджували“ його. Увесь світ знає волиняка Данила Шумука, що просидів 42 роки у польських, німецьких і московських концтаборах. У США живе Святослав Караванський, що відбув у советських тюрмах 30 років. У Торонто перебуває Григорій Герчак, що відбув точно 25 літ. У Львові мешкає Юрко Шухевич, син славного командира Романа Шухевича, який теж пробув 30 років лише за те, що був сином такого батька.

Москва протягом усіх років панування комуністів знищувала, позбавляла волі найкращих синів і дочок нашого народу.

На відзначення 25-річчя товариства прибули Сергій Бабич з Житомира, який відбув своїх у тюрмах 27 років, 87-річний Зеновій Сердюк з Тернополя, який пише чудові вірші про героїчну боротьбу, привіз нову книжечку „Радість боротьби“. П. Франко був арештований у 15 років і закинутий до тюрми на Лонцького у Львові. Він дарує свої книги про Норільське повстання, про малолітніх в'язнів.

Прибули вінничанки Любов Севастьянова з мамою Антоніною – їх обох арештували у березні 1948 року у Чернівцях.

Орися Сокульська з Дніпропетровська, у якої і брат Ярослав Лесів, священник греко-католицької церкви, і чоловік Іван Сокульський, обидва поети, пройшли концтабори і брутальні знущання, внаслідок чого передчасно покинули цей світ. Вона щойно видала у „Смолоскипі“ великий фоліант „Сніг без граг“ з творами свого брата.

Харків'янин Анатолій Здоровий, талановитий фізик, що написав на паркані у Харкові гасло на захист рідної мови, за що отримав сім років таборів, втратив зір, але зберіг незборну силу духу.

Тернополяни Дем'ян Чернець, заступник голови товариства, та Ігор Олещук, директор музею політв'язнів, створеного просто у в'язниці Тернополя, та одесити Володимир Барсукивський і Павло Отченашенко, які ще юнаками за листівки і за висловлення своїх думок мусили їхати під вартою до далекої Мордовії були на відзначенні.

Левко Глухівський, доктор технічних наук, професор, народжений в 1942 році у Казахстані, у сім'ї, був депортований з західної України у 1940 році. Були також Сестри Людмила і Жанна з Дніпропетровська, доньки Миколи Береславського, який 10 лютого 1969 вчинив спробу самоспалення біля київського університету во ім'я України і був засуджений.

Голова обласної ради Петро Колодій привітав присутніх з 25-річчям організації та вручив грамоти і нагороди. Львів'яни виготовили медалі, які разом з грамотами отримали усі присутні колишні політв'язні.

Перший заступник голови обласної адміністрації Йосиф Ситник зачитав привітальне звернення від Президента України Петра Порошенка. Виступив з привітанням Степан Кубів, нещодавно обраний головою товариства „Меморіал ім. Василя Стуса“ і вручив П. Франку монету „Небесна сотня на варті“, що стало символом зв'язку політв'язнів з сучасними борцями за незалежну Україну.

Потім була екскурсія до музею „Тюрма на Лонцького“ і покладання квітів до пам'ятника Тарасові Шевченкові.

Олекса Різників, письменник, головний редактор часопису „Зона“.

У зв'язку з виставкою ТАРАС ШЕВЧЕНКО ПОЕТ ХУДОЖНИК ІКОНА

ФІЛЬМ
ТАРАС ШЕВЧЕНКО

1951 р.
Режисер Ігор Савченко
„Magicolor“, 113 хв.
Україномовний фільм

Вступ (включно з перекусом): 15 дол;
10 дол. – члени, сеньйори;
5 дол. – студенти

7:30 год. веч.
п'ятниця
17 ЖОВТНЯ
2014 р.

Фільм представить
д-р ЮРІЙ ШЕВЧУК
Колумбійського університету

“Sergei Bondarchuk, in the title role, remains almost consistently believable. And K. Sorokin, as a corporal who befriends him during exile, is splendid. Principally because of their low-key emoting in the final scenes, the misery and loneliness of an army outpost are conveyed perfectly.”
– *The New York Times*,
July 28, 1952

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212.228.0110
www.ukrainianmuseum.org

The Ukrainian Museum's film program is supported, in part, by public funds from the New York City Dept. of Cultural Affairs, in partnership with the City Council.

Selfreliance

Ukrainian American Federal Credit Union

9.9%

APR*

VISA PLATINUM Credit Card

Без Щорічної Оплати

Заповніть Аплікацію Онлайн

300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com
2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C.N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States Government

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Full Financial Services

*Annual Percentage Rate. Річна % ставка на день. 50го вересня 2014р. становить 9.9%. Сконтактуйтесь з Касою "Самосмія", щоб довідатися сучасні ставки, які мінються. Ця пропозиція чинна від 5 вересня 2014 р. і може бути скасована без попереднього повідомлення. Тільки для дійсних і нових членів Кредитівки. За додатковою інформацією телефонуйте на № 888.222.8571.

ВИХІДНІ ДНІ З ТАРАСОМ ШЕВЧЕНКОМ

з нагоди 200-ліття з дня народження Тараса Шевченка

Творчість • Музика • Дискусія

ЧЕТВЕР, 23 ЖОВТНЯ, о год. 6 веч.

“Шевченківський Slam!”

Неформальний вечір для учасників читати, декламувати, виконувати свої улюблені вірші Тараса Шевченка українською, англійською або будь-якою іншою мовою (твори Шевченка були переведені на не менше ніж 60 мов!). Або просто зайдіть щоби послухати слова великого кобзаря, Батька Тараса. **Олександр Мотиль** буде ведучий. БЕЗПЛАТНО з музейним вступом.*

П'ЯТНИЦЯ, 24 ЖОВТНЯ, 1–6 год. по пол.

“Тарас Шевченко і український вельтаншаунг”

На форумі буде обговорено вплив Тараса Шевченка на українську мову і літературу та національну і соціальну думку в Україні і за її межами, а також його значення для нинішньої України та її майбутнього. Візьмуть участь провідні науковці, такі як **д-р Тарас Гунчак**, професор емерит історії та політології, Університет Ратгерс, **д-р Михайло Найдан**, професор слов'янських мов і літератур, Університет Пен Стейт, **д-р Анна Процик**, професор історії, Кінгзборо коледж, Університет міста Нью-Йорк, та інші, разом з суспільно-політичними діячами та українською громадськістю. Робочі мови конференції: українська і англійська. Український Музей є спів-спонсором цього форуму, що координує **д-р Володимир Зарицький**, голова Світової наукової ради СКУ. Вступ (включно з перекусом та доступ в галерії) 15 дол. (+10 дол. на вечірню виставу); 10 дол. для членів і сеньорів (+5 дол. на вечірню виставу); 5 дол. для студентів.

П'ЯТНИЦЯ, 24 ЖОВТНЯ, о год. 7:30 веч.

Вистава і читання найкращих творів Шевченка

Іван Бернацький, художній керівник студії української драми в Нью-Йорку, представить твори Шевченка. Вступне слово представить запрошений гість з України. Вступ (включно з перекусом та доступ в галерії) 15 дол.; 10 дол. для членів і сеньорів; 5 дол. для студентів.

СУБОТА, 25 ЖОВТНЯ, о год. 7:30 веч.

Концерт і фільм: “Джерела Шевченка. 2014”

Мультимедійна програма з **Юліаном Китасти**, директор “Bandura Downtown” і запрошеними музикантами, які представлять програму на основі музики та зображень з майбутнього фільму що, зображує пейзажі і місця пов'язані з Шевченком – села його дитинства, історичні пам'ятки, які він малював під час своїх подорожей по Україні, великі двори де він був гостем. Вступ: 15 дол.; члени, сеньори: 10 дол.; студенти: 5 дол. Перекуска після доповіді.

НЕДІЛЯ, 26 ЖОВТНЯ, 3–5 год. по пол.

“Тарас Шевченко як маляр: стиль, жанр і зміст”

Круглий стіл: **д-р Зірка Филипчак**, професор мистецтва Вільямс Коледжу; **д-р Ярослав Лешко**, професор-емерит історії мистецтва Сміт Коледжу; **д-р Микола Савицький**, професор мистецтва і архітектури Лігай університету; **д-р Рената Голод**, професор, куратор в розділі Близького Сходу, Музею археології та антропології Пенсільванського університету. Вступ: 15 дол.; члени, сеньори: 10 дол.; студенти: 5 дол. Перекуска після доповіді.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО ПОЕТ ХУДОЖНИК ІКОНА

Виставка закривається 30 листопада 2014 р.

Години музею: від середи до неділі, 11:30 ран. - 5 год по пол.
До кінця листопада Музей відкритий по четвергах до 8 год. веч.

* Вступ: 8 дол.; 6 дол. сеньорам і студентам; вільний вступ для дітей до 12 років і членам музею.

Можна придбати каталог у крамниці.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

222 East 6th Street, New York, NY 10003

212.228.0110 • www.ukrainianmuseum.org

Америка про візиту...

(Закінчення зі стор. 1)

за демократію, в моменти в історії, коли свобода значить набагато більше, ніж просто політичні концепції. „У такі моменти свобода стає остаточним вибором, який визначає вас як людину, і як націю“, – підкреслив сенатор.

За кілька годин після виступу П. Порошенка на Капітолійському пагорбі, Комітет зовнішніх взаємин Сенату на чолі з Р. Менендесом схвалив знаковий законопроект „Акт на підтримку свободи України-2014“. Документ зокрема передбачає розширення санкцій проти Росії, збільшення допомоги для України, в тому числі надання летальної зброї, а також присвоєння Україні, Молдові та Грузії статусу головного партнера США поза НАТО.

Хоча голосування в профільному комітеті – це один з перших кроків у тривалій процедурі прийняття закону, його значення пояснив політичний радник Комісії з питань безпеки та співробітництва в Європі (Гельсінкська комісія США) Орест Дейчаківський.

„Комітет схвалив проект закону одностайно. Це ознака сильної підтримки обох партій – і демократів, і республіканців“, – зауважив експерт. Він також поінформував, що подальша процедура передбачає голосування цього документу в Сенаті. Але проблема в тому, що і Сенат, і Палата представників вже завершили сесію та йдуть на виборчу кампанію.

За словами О. Дейчаківського, закон, очевидно, не буде прийнятий остаточно до кінця року, поки не відбудуться вибори. „Натомість те, що прописує документ на підтримку України, адміністрація Президента може зробити і без Конгресу. Міжнародний комітет Сенату є надзвичайно впливовим, і його голосування дає потужний сигнал Президентові, що обидві партії Конгресу, без сумніву, хочуть бачити дуже сильну політику проти Путіна і на підтримку України“, – пояснив О. Дейчаківський.

Нинішній Посол США в Україні Джефрі Паєт основним досягненням візиту П. Порошенка до Вашингтону назвав отримані ним гарантії про тверду підтримку з боку США. „Думаю, що Президент Порошенко повернеться в Київ з меседжем про абсолютну підтримку з боку уряду Сполучених Штатів та американського народу щодо вибору України рухатися в напрямку побудови європейського демократичного майбутнього“, – зазначив дипломат.

Дж. Паєт також звернув увагу на „виняткове прийняття“ для П. Порошенка на Капітолійському пагорбі та в Овальному кабінеті Президента Б. Обами.

Щодо військової підтримки України, в тому числі зброєю, Посол назвав „оманливою“ уяву про те, що американський уряд не йде назустріч українській стороні в цьому питанні. „Президент Порошенко сам сказав про це в Атлантичній Раді. В нашому широкому партнерстві акцент робиться на нелетальній частині співпраці у секторі безпеки, але це тільки один елемент з того, що ми робимо“, – зауважив Дж. Паєт.

Він пояснив, що на практиці Сполучені Штати намагаються зосередити своє сприяння в таких сферах, „у яких, на нашу думку, можна було б досягнути найбільших успіхів у пляні здатності України захистити себе“. Він нагадав висловлювання Президента Б. Обами, що Америка залишається з українським народом, який прагне побудувати стабільні взаємини з усіма сусідами, включаючи Росію.

„Я не думаю, що питання військової – летальної або нелетальної допомоги – є основним. Ми заявили про суттєве підвищення нашої підтримки у сфері безпеки. Під час цієї візиту було оголошено про виділення додаткових 46 млн. дол. на це“, – зазначив Посол Дж. Паєт. За його словами, така допомога вдосконалить деякі види сучасних систем озброєння та підвищить можливості України захистити себе.

Колишній Посол США в Україні (1998-2000), нині директор Ініціативи з контролю за озброєннями в інституті Брукінгса (Вашінгтон) Стивен Пайфер щодо постачання зброї Україні має свою думку. „Я хотів би побачити від американського уряду більш активних дій у цьому питанні, втім, воно все ще залишається відкритим“, – зазначив експерт.

На прохання дати оцінку позиції американської адміністрації, С. Пайфер сказав, що Білий Дім має занепокоєння, що як тільки США і Захід почнуть надавати Україні військову підтримку, це призведе до ескалації конфлікту з боку російського Президента Володимира Путіна. „І я можу зрозуміти це занепокоєння, натомість думаю, що воно безпричинне“, – наголосив С. Пайфер.

Він висловив переконання, що, забезпечивши Україну оборонним озброєнням, Захід, навпаки, знизить вірогідність загострення конфлікту з боку Росії, оскільки Україна матиме більше можливостей протистояти російській агресії.

Віце-президент Фондації „Україна-США“ Маркіян Білинський, коментуючи результати зустрічей у Вашингтоні, зауважив, що всі важливі питання були обговорені. „Перші оцінки покищо лежать на поверхні, тож практичну ефективність візиту можна буде оцінити по-справжньому на підставі результатів, втілення обіцянок та зобов'язань, озвучених у Вашингтоні“, – сказав експерт. На його переконання, „все почалося правильно, але успіх візиту можна буде оцінити за кілька місяців“.

Що ж до обіцянок з боку американців, експерт зауважив, що сумніватися, чи будуть вони виконуватися, немає сенсу. „Це питання – протистояння між Росією і Україною – є дуже важливим на глобальному рівні. Тому американці дуже обережно ставляться до нього і не роблять емоційних заяв, не дають нездійсненних обіцянок“, – пояснив він.

При цьому М. Білинський звернув увагу, що в деяких українських колах така позиція США, вочевидь, викликає легке непорозуміння. „Але, зважаючи на масштаб ставок у цьому питанні, я думаю, що такий підхід – правильний“, – підсумував експерт.

(Українформ)

НОВИНИ НАУКИ

Вшанували заслуженого дослідника історії Гетьманщини

КИЇВ. – 26 червня у приміщенні Історико-меморіального Музею Михайла Грушевського відбувся круглий стіл з історії Гетьманщини, організований цим музеєм, Канадським інститутом українських студій, Програмою вивчення модерної української історії і суспільства ім. Петра Яцика та Інститутом української археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського (ІУАД) Національної Академії Наук України, що був присвячений 70-літньому ювілеєві відомого історика і багатолітнього директора КІУС (1993–2012) проф. Зенона Когути.

З вітальним словом від господарів музею та співорганізаторів заходу звернулася його директор Світлана Панькова, а головуючий на цьому засіданні Ярослав Федорук зупинився на основних віхах біографії ювіляра, зробивши також і особливий наголос на співпраці КІУС та ІУАД протягом директорства З. Когути.

З вітанням від Інституту археографії виступив заступник директора Олександр Маврін, який згадав про підтримку інституту з боку КІУС у важкий час восени 2013 року, коли розпочався процес так званої „оптимізації установ НАН України“, що фактично означало ліквідацію двох заслужених інституцій Академії наук – Інституту археографії та Інституту східнознавства ім. Агата Кримського, проти чого виступили різні наукові спільноти в Україні та світі.

Франк Сисин, головний надхненник і організатор цього круглого столу, у своєму слові згадав, які перепони треба було долати в англійській історіографії 1960–1980-их років, що перебувала під величезним впливом русистики, дослідникам української тематики ранньомодерної доби. Проф. З. Когут, як весь гарвардський осередок під керівництвом Омеляна Прицака, до певної міри ішов проти течії, оскільки мусив доводити в університетах США і Канади легітимність дослідження української проблематики як окремих від російської. На той час такі дослідження були цілком новаторськими, що формували новий напрямок в англійській історіографії. Доповідач також зупинився на тому великому внескові, що З. Когут зробив для розвитку КІУС під час свого директорства.

Володимир Пришляк, один з провідних дослідників історії Гетьманщини XVIII ст., виголосив доповідь про основну науково-дослідницьку проблематику ювіляра, це історія України середини XVIII–початку XIX ст. Головне місце у цій творчості З. Когути посідає монографія „Russian Centralism and Ukrainian Autonomy: Imperial Absorption of the Hetmanate 1760s–1830“ (Cambridge, Mass., 1988; український переклад – Київ, 1996), а також дві збірки статей „Коріння ідентичності: студії з ранньомодерної історії України“ (Київ, 2004) і „Making Ukraine: Studies on Political Culture, Historical Narrative, and Identity“ (Едмонтон, Торонто, 2011). В. Пришляк виділив головну концепцію творчих пошуків ювіляра у цій праці — історію дуже затяжного конфлікту між українською автономією, давніми правами і вольностями Гетьманщини та російським абсолютизмом, який брав початки з реформ Петра I і набув великого розвитку за Катерини II. В. Пришляк дав також фахову й розгорнуту характеристику двох збірок статей ювіляра.

Ігор Гирич акцентував увагу на боротьбі українських автономістів у Російській імперії у пер-

ших трьох десятиліттях XIX ст., наголошуючи, на відміну від попереднього доповідача, не на тому, як Україна занепадала, а як вона починала повставати. Дослідник виділив концептуалізм як важливу рису праць З. Когути, в яких він має багато спільного з есеями свого вчителя Івана Лисяка-Рудницького і короткими статтями Олександра Оглоблина.

Віктор Брехуненко зосередив увагу на ключових моментах у розвитку історіографії кінця 1980-их років, коли образ України формувався істориками-русистами та польською візією історії. Монографія З. Когути, видана у 1988 році, мала великий вплив, аби таку ситуацію змінити. Доповідач також звернув особливу увагу на ще один момент діяльності ювіляра як директора КІУС, а саме на вагому підтримку студій з історії Східної та Південної України. З цією метою було створено Східний інститут українознавства ім. Ковальських.

У вітальному виступі Тарас Чухліб підкреслив внесок З. Когути у вивченні проблематики місця і ролі української нації у світовій історії. З притаманним для Т. Чухліба гумором він від імені козацьких громад, які кілька місяців стояли на Майдані, підніс ювілярові у подарунок козацьку бурку. В'ячеслав Станіславський, один з найкращих видавців корпусу листів Івана Мазепи у сучасній Україні, актуалізував творчий доробок З. Когути, підкреслюючи значення історичних знань для консолідації нації, особливо у наш переломний період. Монографія дуже добре показує витoki агресивної політики Москви і її традиції.

Ярослав Грицак мав виступ від імені співорганізаторів – Програми дослідження сучасної історії та суспільства ім. П. Яцика. Доповідач, який добре знає архів і творчість І. Лисяка-Рудницького, підкреслював, що ювіляр є одним з його найкращих учнів і одним з найвидатніших істориків з епохи кінця XVIII–початку XIX ст. Я. Грицак висловив багато добрих слів на адресу концепції монографії З. Когути, засвідчивши, що між XVIII і XIX ст. немає чіткої перехідної межі. Такою приблизною межею є 1830-ті роки (тобто верхня хронологічна межа монографії), коли виникає нова ідеологія, пов'язана з Тарасом Шевченком.

Завідувач Меморіального кабінету-бібліотеки О. Прицака в Національному університеті „Києво-Могилянська академія“ Тетяна Ярошенко зробила повідомлення про документи З. Когути у цьому зібранні. Йдеться насамперед про листи до О. Прицака, „Curriculum vitae“, машинопис дисертації „An Abolition of Ukrainian Autonomy (1763–1786): A Case Study in the Intergration of a Non-Russian Area into the Empire“, захищеної у 1975 році в Пенсильванському університеті, а також неповний чернетковий варіант цієї дисертації з правками О. Прицака.

Оксана Юркова згадала про працю ювіляра як перекладача, який переклав англійською мовою статтю М. Грушевського „Some Reflections on Ukrainian Historiography of the XVIII Century“, друковану як передмову до „Літопису Самовидця“ у Гарвардській серії українознавства у 1972 році.

Зі щирими вітаннями на адресу ювіляра виступили також Ферхад Туранлі і Дмитро Вирський.

У своєму прикінцевому слові проф. З. Когут зізнався, що майже вся його творча праця пов'язана з проблемою ідентичності. Цей вибір

Зліва : Франк Сисин, Зенон Е. Когут

науково-дослідної проблематики було здійснено на основі власного життєвого досвіду. У суспільстві ювіляр часто мав проблеми, декларуючи свою українську ідентичність, яку перейняв від батьків. Спершу у дитячі та юнацькі роки у Філадельфії, де він виростав, мало що чули про Україну, більше – про Росію. В університетські роки ворожі кола стереотипно зображували українців украї негатиивно як прихильників „холодної війни“, колаборантів під час Другої світової війни. Це вплинуло на його вивчення різних форм української нації в різні епохи, і одним з перших наукових проектів було вивчення української модерної політичної думки. Важливим елементом у її формуванні була концепція козацької автономії.

Наслідком цих зацікавлень стала монографія, присвячена ліквідації автономії Гетьманщини та її інтеграції в державний організм Російської імперії. Проте після виходу монографії у світ залишалося ще одне нерозв'язане питання: чи можна пояснити процес формування української національної ідентичності виключно конфліктом між ранньомодерною малоросійською та модерною українською ідентичностями. Це питання було поставлене і значною мірою розв'язане у збірниках, виданих в Україні (2004) і Канаді (2011).

За спостереженнями історика, українська політична еліта ранньомодерної доби використала спадщину Київської Русі при формуванні концепції козацької України як вітчизни українського народу. Важливою є також тематика боротьби козаків за свої права і вольності. Процес формування української нації, на переконання З. Когути, не був започаткований лише у XIX ст., що є аксіомним твердженням деяких істориків-модерністів. Витoki цього процесу слід шукати в ранньомодерній історії України.

На завершення З. Когут подякував організаторам і всім присутнім за участь у цьому круглому столі. Ювіляр підкреслив, що для нього є великою честю бути на цьому вечорі саме в Музеї М. Грушевського – в будинку, де історик жив і писав свої твори.

КІУС

Учасники концерту у Стокгольмі. (Фото: Артем Жуков)

Благодійний концерт...

(Закінчення зі стор. 9)

Виконавці – челістка Лідія Футурська, арфістка Аліна Бжежинська, клярнетист Еміл Йохансон, камерний музикант Маті Хірвонен, челіст Якоб Кораний та скрипалька Елен Нізбет. Звучали композиції Миколи Лисенка, Віктора Косенка, Мирослава Скорика, Якова Степового, Кирила Стеценка, Зенона Дашака, Юлія Мейтуса, Едварда Гріга, Бетховена та інших.

Ольга та Наталя Пасічники

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Представили книги про героїчне минуле

ЛьВІВ. – 14 вересня на Книжковому форумі відбулися презентації нових книг Історичного клубу „Холодний Яр” і „Нашого формату” в готелі „Жорж”, де голова клубу Роман Коваль, Антон Мартинів – директор „Нашого формату” і кобзар Тарас Силенко представили книжку Р. Ковалю „Отаман Зелений”. На презентації виступив поет Іван Драч, який високо оцінив внесок Р. Ковалю у повернення правди про українсько-російську війну 1917-1920-их років.

Голова Союзу українок Ореслава Хомик розповіла про свято в Болехові, де зусиллями Історичного клубу „Холодний Яр” та Болехівського відділу Союзу українок на чолі з Ларисою Дармохвал було встановлено пам'ятник січовому стрільцеві і скульпторів Михайлові Гаврилкові (автори Василь Ярч і Орест Скоп).

У приміщенні Львівської організації Національної спілки письменників України Р. Коваль представив спогади Бориса Монкевича „Похід Болбочана на Крим” – про переможні походи запорожців полковника Петра Болбочана на Київ, Полтаву, Харків, Запоріжжя, Мелітополь, форсування Сиваша, визволення Криму від російських окупантів, тріумфальну зустріч запорожців у Симферополі, вигнання російських окупантів з Донбасу навесні

1918 року. Проректор Львівського національного художнього університету Роман Яців розповів про внесок Р. Ковалю в мистецтвознавство, зокрема про його книжку „Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею”.

7 вересня в Болехові Івано-Франківської області у відкритті пам'ятника М. Гаврилкові взяли участь його онуки – Ярослав, Орест і Любомир Абрагамовичі з родинами. Промовляли творці пам'ятника В. Ярч і О. Скоп, Р. Коваль та інші. Завершилося свято академією „Нам пора для України жити” в Народному домі, під час якої було презентовано монографію Р. Ковалю „Шевченкіяна Михайла Гаврилка”.

8 вересня у селі Козовій Львівської області, в лиці ім. М. Гаврилка, відбулося відкриття світлиці-музею М. Гаврилка. Організатор свята – директор світлиці-музею Микола Клепуц.

9 вересня у Прикарпатському лісотехнічному коледжі, в Болехові відбулася презентація спогадів сотника Б. Монкевича „Похід Болбочана на Крим”, що вийшла у бібліотечці Історичного клубу „Холодний Яр”. Того ж дня презентація цієї книги відбулася у Долинській гімназії-інтернаті.

Прес-служба Історичного клубу „Холодний Яр”

НАТО: не ділом...

(Закінчення зі стор. 5)

Сході українці воюють за ті самі демократичні цінності, про які так полюбляють згадувати у своїх виступах європейські й американські політики.

Ігнорувати це — цинізм. І коли В. Путін похваляється захопити Київ за два тижні, для нашої країни мало висловлених „стурбованостей”, декларацій про підтримку територіальної цілісності та суверенітету, публічного осуду агресора.

Але Президент Б. Обама каже, що США „не вдаватимуться до воєнних дій для розв'язання української проблеми”, а Канцлер Ангела Меркель, у свою чергу, висловлюється проти самої ідеї постачання Заходом озброєнь Україні. Водночас ЄС допомагає зброєю іракським курдам, які борються з екстремістами з „Ісламської держави”.

І за всієї значимості для Києва ухваленого французьким президентом Франсуа Оландом за день до зустрічі рішення призупинити постачання Росії першого „Містрала”, так само як і згоди альянсу провести 16-26 вересня на заході України навчання „Rapid Trident” („Швидкий тризубець”), – це все-таки вимушений вияв підтримки та осуду агресора, а не військова допомога українським воякам на сході.

Захід підтримує Україну тільки тією мірою, щоб вона залишалася на плаву. І граючи в довготривалу стратегію, посилає радників для навчання та модернізації армії, сприяння в реформуванні сектора безпеки. Усе це правильно. Тільки Україна – у стані війни з Росією.

І хоча до саміту Андерс Фог Расмусен заявляв, що в Ньюпорті альянс запропонує конкретні кро-

ки допомоги Україні, на Банковій, Михайлівській добре розуміють: поки наша країна поза НАТО, ніякого прямого воєнного втручання альянсу не буде. У Києві також усвідомлюють, що військово-технічна допомога може бути надана не самою військово-політичною організацією, а її членами.

Багаторазові ж прохання українського керівництва до НАТО та його членів полягають у наступному: надання розвідданих у реальному часі; надання допомоги в логістиці; здійснення постачань систем захисту техніки від ракет, а також захищених засобів зв'язку тощо. Просить Україна не тільки військово спорядження та зброю нелетальної дії, а й летальну зброю.

Крім того, Україні дуже важливо, щоб НАТО погодилося використовувати в нашій країні свій єдиний спільний ресурс – літаки, обладнані системою раннього попередження та спостереження АВАКС. Також Київ домагається, щоб дія угоди між Україною та альянсом про взаємну контролю повітряного простору поширювалася не тільки на південь нашої країни, а й на північ і схід. Нарешті, українська дипломатія хотіла б, щоб члени НАТО на ділі підтвердили, що не визнають анексії Росією Криму, застосовуючи санкції, насамперед, до кораблів, які заходять у порти автономії.

На деякі наші вимоги члени військово-політичного клубу відгукнулися. Щоб хоч якось задовольнити прохання Києва, у Ньюпорті члени альянсу заявили про наміри виділити Україні 15 млн. євро та готовність зробити внески у створення ще в червні чотири цільові трастові фонди. Ці фонди – соціальний захист (передбачає протезування та лікування поранених українських солдатів); рефор-

Поглумилися над пам'яттю провідників ОУН

Андрій Куцан

МЮНХЕН. – 22 серпня невідомі вандалі заляли червоною фарбою меморіальну дошку Ярославу і Славі Стецькам, встановлену на фасаді будинку, в якому тривалий час працював провід Організації Українських Націоналістів (бандерівців), в різні роки очолюваний Я. і С. Стецьками.

„Організація Українських Націоналістів вважає акт вандалізму, який

стався в Мюнхені, політичним злочиним. Це цинічний глум над світлою пам'яттю визначних борців за волю України, за свободу народів і людини, якими були Ярослав і Слава Стецьки. Вони були в'язнями німецьких нацистів, творили і успішно провадили Антибільшовицький блок народів і сьогодні не дають спокою московським окупантам та їхнім підпісвачам”, – зазначив голова ОУН (б) Стефан Романів.

Знайшли могилу батьків президента ЗУНР

Марта Осадца

БУСЬК, Львівська область. – За сприяння мешканця міста, краєзнавця Степана Давидовського на цвинтарі віднайдена могила батьків Президента Західно-Української Народної Республіки УНР Євгена Петрушевича – Омеляна та Савини.

Батько президента був греко-католицьким священиком, адміністратором Буського деканату. Він захоплювався археологією, істо-

рією, літературою, віднайшов на теренах Буська непересічну колекцію старожитностей, різьбив по дереву, мав велику бібліотеку. Його дружина Савина – з роду Коцюбів. Подружжя мало шестеро дітей. Троє синів Петрушевичів – Степан, Євген та Роман – зробили вагомий внесок у визвольну боротьбу українського народу.

Могила перебуває у занедбаному стані. З неї збили таблицю та надмогильний хрест.

Парафії перейшли у Київський патріархат

Євген Цимбалюк

ОСТРІВ, Рівненська область. – Парафія Свято-Михайлівської церкви на „Козацьких могилах”, якій цього року виповнилося 80 літ, належала до Української Православної Церкви Московського патріархату, а влітку нинішнього року прийняла рішення перейти у Київський патріархат. За таке рішення на сільських зборах проголосували 233 парафіян, проти було 27 осіб.

Серед підстав, які вплинули на перемену, було те, що священик

не погоджувався служити рідною мовою, частина пожертв йшла на Москву, доводилося молитися за Патріарха Кирила з Москви.

Новим настоятелем церкви став о. Онуфрій, котрий поважає вибір громади і вірно служитиме на благо України.

Острівська парафія пішла шляхом парафії з сусіднього села Солонів, яка зробила подібний вибір на місяць раніше. Там приводом для перемену стала відмова священика проводити в останній путь бійця, котрий загинув у бою проти терористів.

ма управління та зв'язку; логістика й тилове забезпечення; кіберзахист.

Та цільові фонди повільно наповнюються грошима. Україні ж допомога потрібна сьогодні.

Країни, які ухвалили це рішення, пішли на серйозний крок. Багато в чому на них вплинуло вторгнення російських військ 24 серпня. Утім, якби не було пацифістських заяв П. Порошенка в Ньюпорті, українська делегація могла б домогтися від членів альянсу різкіших формулювань і серйознішої допомоги. Хибно вибравши тактику, невчасно сказавши слова про мир, український керівник згаяв ту мить, коли створюється атмосфера консенсусу й ухвалюється рішення про перехід на новий рівень взаємин.

За всієї важливості рішення про постачання зброї, перебільшувати його значення не варто: само по собі воно не здатне змінити перебіг воєнних дій. НАТО має чинити на Росію постійний дипломатичний тиск, застосовуючи економічні санкції. Та й невідомо ще, як виконуватиметься рішення про постачання зброї. Але якщо домовленостей буде дотримано (у що ми щиро віримо), то члени НАТО зробили невеликий крок від декларацій до діла, адже раніше Захід повністю відмовлявся від постачань зброї, надаючи

перевагу словам підтримки та осуду агресора.

Сьогодні Київ намагається вийти з „сірої зони”, прагнучи знайти формат взаємин зі США, НАТО, Заходом, що дозволяє запевнити безпеку країни. Українські політики знову заговорили про членство в альянсі. Ось і за тиждень до саміту уряд подав до Верховної Ради законопроект про скасування позабюджетного статусу та про поновлення курсу України на членство в НАТО.

П. Порошенко навіть пообіцяв у Ньюпорті провести референдум після того, як Україна проведе необхідні реформи. З нинішніми реформаторами це відбудеться ще нескоро... Чи доживемо? Але Київ також поставив собі за мету отримати до кінця 2014 року статус спеціального партнера НАТО та ключового союзника. Статус, який у Ньюпорті отримали Швеція, Фінляндія, Австралія, Йорданія і... Грузія.

На відміну від нашої країни, Грузія послідовно йде до членства у військово-політичній організації, проводячи необхідні реформи.

(„Дзеркало тижня”, 5 вересня)

Володимир Кравченко – оглядач відділу міжнародної політики київського тижневика „Дзеркало тижня”.

ПОСТАТІ

Клич лицаря „залізних строф“

Ігор Федик

Видатний український поет Євген Маланюк (1897-1968), якого називають „лицарем залізних строф“, все життя боровся за волю України, проти ворогів, що плюндрували нашу землю. Читаючи поезії Є. Маланюка, відчуваєш, що він й нині з нами, чуєш його заклик стати проти північного агресора, що вторгся на нашу землю. Свій гнів проти російського поневолення своєї батьківщини поет найсильніше виразив у історичному циклі „З варягів“ (1926):

*За набої у стінах Софії,
За кров Базару і Крут
Хай же московське серце Росії
Половецькі пси роздеруть.*

Поет був безкомпромісний до московських загарбників, що колись, а нині знову сіють довкола руїну і смерть:

*Катуй, гвалтуй хижакський схід!
Жени орду в азійську далеч!
На стів осінніх панахид
Злетиться знову хижка Галич.*

Є. Маланюк і сьогодні з українськими воїнами, що женуть ворога з своєї стражденної землі. Він закликає українців ще більше любити свій край:

*Крізь тіла зойк, крізь сльози й піт,
Залізом м'язів, кров'ю муки
Люби, люби свої степи,
Землі своєї чорної муки.*

Тисячі українців і українок встали на захист своєї вітчизни, проти

російських нацистів, проти терористичних покидьків і аполітичного шумовиння. Кара вже недалеко. За свої злочини в Криму, за кров і руїну в Донбасі їм доведеться відповідати. І з творів поета лине правда:

*Ви жажнулись – далеко зайшли?
Смерть помстила і кається пізно,
Ось крізь сутінь російської мли
Україна рокоче залізною.*

Ніхто з убійників не втече. Залізною стопою йдуть герої Національної гвардії, Української армії, добровольчих батальйонів. І російський продюшувач чорної справи диктаторів, що благословляє цю диявольську рать, ніколи не відродить „ампутовані кінцівки імперії“:

*В нещасний час „на зло Європі“,
Ваш божевільний деміург
Створив кубло гнилих утопій
З туману й крові – Петербург.
...А тільки найнята отруя
Та куля куплена за бруд.
Стріляйте ж! Закінчився суд
І кара йде, і гнів вирує.*

Таким кублом гнилих утопій є ідея „руського міра“, яку Володимир Путін силою зброї реанімує сьогодні у східних районах нашої „степової Еллади“. Але намагання В. Путіна відродити євразійську імперію приречені на провал:

*І встане вік молитви і заліза
Над гноїщем, де панувало зло.*

Є. Маланюк дав точну оцінку імперського реваншизму Москви, що нині є знову центром імпе-

рії зла:

*Знову – навала.
Знову Суздаль посунула нищить
Тайни тисячоліття –
в Софії стрункій,
Що поблідла, але ще ясніше,
ще вище
Вироста, як молитва в блакить.*

Не вийшло В. Путінові оволодіти Києвом. Встав Майдан і заступив дорогу. Ескалація насильства призведе саму Росію до державного упадку. Вже прокидаються поневолені народи, вже бунтують принажені Урал та Сибір. Поет бачив майбутнє недорозв'язаної імперії:

*Що Петроград і Ленінград,
що кожне
Нове ім'я тому, що стало – гній?
Народжений з порожнього –
порожній,
Осквернені простори – у вогні.
Хай зміцнював
полярний вітер мертво,
Творя державу, як крижаний дім,
Розтопить все й погине
вогненна жертва
І попелу не буде, – тільки дим.*

Читаючи поезію Є. Маланюка „Вояки“, відчуваєш присутність поета під Краматорськом, Донецьком, Луганськом, який разом з нашими героями готується до відбиття чергової атаки чорного війства:

*Хай нерухомо ми стоїм
Чекаючи страшного знаку,
Так сотня крізь гарматний дим
Готується зустріть атаку.
Просвердлюючи зором даль
І нашорошуючи ухо,*

*Аж заговорить люба сталь
І завирє заверуха.
Уста, затиснуті – горять
Заціплені скрегочуть зуби,
Та в пурпуровім часі згуби,
Рука не мучиться карать!
Набряклий м'язень не тремтить:
Так в кулеметі, пружно-звинна
Чекає на останню мить
Замком затиснута пружина.*

В поетичній спадщині Є. Маланюка є чітка оцінка сепаратистів, російських диверсантів та різного роду покидьків, що замахнулися на територіальну цілісність молодій державі. Українці зуміли встати на прю з лютим ворогом:

*Щоб в чорний час зневаг,
насильства, гвалту й мук
Враз вовком кинутись,
наллять залізом руки,
Коли регоче хам над неміччю краси
І кров'ю ворога жагу свою зростить.*

Залізною стіною стали на шляху ворога воїни з Галичини, Волині, Закарпаття, Буковини, Поділля та Придніпров'я. Їх не здолає. Поет писав, заглядаючи в майбутнє України:

*Ти не загинеш, мій народе.
Пісняр, мудрець і гречкосій.
Бо вірю: судні дні недаром
Твій чорний рай зняли пожегом
І племін слухами росте,
Сполучуючи з небом степ
І небо сходить на країну
Крізь зойк заліз, крізь звіря рик
Крізь дим руїни. Україну
Новий уздріє чоловік.*

Львів

Андрій Химко – письменник, який переміг радянську систему

Олександр Вівчарик

Переслідуваний в СРСР Андрій Хименко (літературний псевдонім Химко) зформувався як письменник у боротьбі з радянською системою. Він ніколи не вважав себе безневинно репресованим, бо завжди ненавидів комуністичну державу, в якій розпинали його Україну, знищували його родину. На долю уродженця села Адамівки Чигиринського району на Черкащині випало немало поневірянь: голод, арешт за патріотизм, в'язниця, втеча від гітлерівців з-під розстрілу, заслання на північ Росії. Але він ніколи не кався і не плакався.

На початку 1980-их років цей незламний чоловік і недооцінений ще письменник, в черкаському будинку якого я наймав кімнату, навчаючись в університеті, казав мені: „Я все свідоме життя боровся за Україну. Найбільше – з антилюдською радянською системою. Вона мені ворога, і я їй ворог. Ніколи не змирюся з її існуванням. Робитиму все, що можу, аби наблизити її кінець. Крах Радянського Союзу, як і гітлерівської Німеччини, неминучий“.

Я не вірив тоді, що СРСР зникне за мого життя. Та вже через 10 років ми усі голосували за незалежність України. Проголосував у лікарняній палаті й А. Хименко. Невдовзі, у 1991 році, помер. Та він таки пережив імперію зла, переміг у протистоянні з радянською системою.

29 липня у черкаському Музеї „Кобзаря“ презентували виставку про письменника Андрія Химко. 27 липня йому виповнилося б 95 років. На виставці можна побачити речі, що оточували А. Хименка за життя: вишита сорочка, друкарська машинка „Еріка“, постанови на обшук, протоколи, портсигар, попілничка, папка з рукописами, машинописи.

Цінним експонатом є світлина часів заслання в місті Інта, де у таборі, в 1953 році, арештанти відзначали Різдво. Бідний стіл говорить промовисто про ті часи. А. Хименко у серпні 1944 року за доносом був засуджений військовим трибуналом Київського військового округу до 10 років виправно-трудових таборів і п'яти років позбавлення прав. Перебував у місцях ув'язнення до жовтня 1953 року, працюючи фельдшером лікарні комбінату „Печорбуд“, а згодом фельдшером лікарні комбінату „Інтавугілля“. Після звільнення був засланий на поселення в Республіці Комі. Працював у відділі робітничого постачання в місті Інта, був начальником відділу матеріально-технічного постачання комбінату „Інтавугілля“.

Завдяки старанням родичів та друзів рукописи письменника збереглися. Деякі, щоб заховати від каральних органів, він змушений був закопувати у трилітровій склянці на городі.

„За його життя вийшла друком лише одна книга „Засвіти“ – перша з трилогії про Івана Сірка. Зараз, звіс-

но, вже більше, – зауважує науковий співробітник музею „Кобзаря“ Діана Вівчарик. – Це дві інші книги трилогії – „Між орлами і півмісяцем“ та „Під Савур-могилою“, поема „Анти“, вірші і надзвичайно сильний твір „У пазурах вампіра“.

Присутня на виставці донька письменника Лариса Хименко пригадала колишнє життя, коли батько був постійно під наглядом.

„Приходили, перевіряли батькові папери, багато вилучали. Робили і незаконні, потаємні обшуки, тисли морально, нацьковували покидьків. Од відчаю рятували друзі, яких, попри все, батько мав багато. Вилучене повернули вже за незалежності. Тато був веселим і вимогливим. Мені найцікавіше читати книгу „У пазурах вампіра“, бо то автобіографічний твір, який розповідає про те, що пережив тато. Практично готова і друга частина цієї автобіографічної трилогії. Щоб її видати, потрібні гроші“, – ніяковіє Л. Хименко.

Вулиця Пролетарська, на якій жив письменник, досі не названа його ім'ям. Варто народним обранцям замислитися над цим. Якби не Андрій Химко, чимало відомих нині письменників не були б такими, якими ми їх знаємо зараз. Він мав великий вплив на світогляд Василя Симоненка в останні роки його життя. Про це свідчать твори В. Симоненка двох останніх років і попередні. Він „раптом“ він з звичайного поета-газетяра став видатним україн-

Андрій Химко

ським. Колишній політ'язень, лавреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка, письменник Василь Захарченко теж говорив про вплив А. Хименка на нього і на В. Симоненка. А. Хименко мав вплив і на композитора Володимира Івасюка. Той бував у нього вдома. Напевне, і цей факт вплинув на переслідування композитора працівниками радянських спецслужб.

Андрій Химко залишив по собі глибокий слід. Його твори вчать бути патріотом України і перемагати. А нам ще відкривати і відкривати український світ письменника.

Путін недооцінив...

(Закінчення зі стор. 3)

„гібридної війни“ з Україною В. Путін почав не 20 лютого, як це вибито на пам'ятних медалях героїв підкорення Криму, а ще в середині минулого року – тиском, шантажем, підкупом змушуючи Україну відмовитися від підписання Угоди про асоціацію з Євросоюзом. В. Путін розумів, що імплементація цієї угоди призвела б насамперед до зміни правил гри в самій Україні. Українське „так“ Європі на 90 відс. означає „ні“ пострадянській моделі кримінального капіталізму. Успіх України, що обрала європейську модель розвитку, – Кошечка смерть путінізму, цієї убогої філософії нижчих чинів КІБ, очманілих від рекету в меблевих крамницях і нафтових компаніях.

Український приклад став би занадто заразливим для російського суспільства і зробив би падіння путінського режиму невідворотним у найближчій історичній перспективі. Тому Україна, на думку В. Путіна, має або назавжди залишитися в системі пострадянського паханату, або піддатися розчленуванню.

Анексія Криму стала першим кроком у виконанні цього вироку. Кримська промова 18 березня замислювалася В. Путіним як пропагандистська презентація „*urbi et orbi*“ приєднання Криму в максимально вигідному для Кремля світлі. Несподівано, як мені здається, і для самого оратора, ця промова стала чимось значно більшим, вона вирішила для В. Путіна особистісну проблему не менше, а навіть більш важливу, ніж придушення української революції.

Будь-хто, навіть найбільш жорстокий авторитарний режим, не може спиратися тільки на насильство. Такому режиму обов'язково потрібний якийсь системотворчий міт, що обнадіює на певний час значну частину населення. І ось на наших очах народжується новий духопідіймальний осяйний міт про „Володимира Таврійського“, збирача земель руських. До 18 березня контролю над Києвом була метою, анексія Криму – одним з інструментів її досягнення. Після 18 березня збирання російських земель, „криміналіза-

ція“ всього простору колишнього Радянського Союзу або навіть колишньої Російської імперії стає, за задумом кремлівських мітотворців, містичною надметою і вищим сенсом існування постало, нарешті, з колін російського етносу, який отримав гідну національну ідею. А заодно і легітимізацією довічного правління В. Путіна в одежах Месії „русского міра“.

Судячи з телевізійної істерії та опитувань громадської думки, „арійське плем'я Росії“, яке володіє унікальним генетичним кодом, спустилося з Карпатських гір і поширилося на пів світу до форту Росс в Каліфорнії, проковтне цей духопідіймальний дискурс з не меншим захопленням, ніж свого часу мобілізуючий лозунг „мочити в сортирі“. Це романтичне перезавантаження системотворчого міту гарне для правителя ще й тим, що автоматично має на увазі наявність зовнішніх ворогів і націонал-зрадників, а значить, легко і назавжди пояснить і майбутню обвальну деградацію економіки і необхідність суворої зачистки незгодних. Власне, ніякого іншого порядку денного, який об'єднує кремлівську владу, він зформулювати вже не в змозі.

Однак, як я попереджав ще пів року тому, водночас В. Путін стає заручником нового героїчного міту, який підкорив серця вразливих росіян. У пропагандистській експлуатації цього міту чаїться серйозна небезпека, логіка його вимагає динаміки, картини всесвіту „русского міра“, котрий безперервно розширюється. Статика і будь-який натяк на відступ перед зовнішнім ворогом – смертельні, породжують навіть серед найгарячіших прихильників страшну підозру: „Цар несправжній!“. Тепер до самого свого останнього дня при владі він приречений бути „Володимиром Справжнім“, лестити і потурати своєму „арійському племені“.

Труднощі стали наростати несподівано швидко. У своєму засліпленні кримським тріумфом В. Путін упустив три важливі обставини. По-перше, недооцінив ступінь опору нової української нації колоніальній для неї ідеї „русского міра“. Ще в березневій промові він пообіцяв розпаленілому арійському пле-

ні „Новоросію“ – вісім областей, незаконно переданих Україні більшовиками, Бог їм суддя. Але з'ясувалося, що в шести з восьми зарахованих до „Новоросії“ регіонах не знайшлося навіть досить недоумкуватих бабусеньок для організації регулярних масовок з хоругвами і путінськими іконами. У двох областях в декількох містах вдалося закріпитися озброєною до зубів різношерстою компанією полковників служб безпеки, фашистів, кримінальників, кадірівців, ряджених казаків, схиблених ветеранів 35-річної афгансько-кавказької війни. Для того, щоб їх з України не вибили, необхідна постійна присутність там регулярної російської армії з танками, броневиками, „Градами“ і навіть „Буками“, які іноді стріляють по маляйзійських лайнерах.

Проект „Велика Новоросія“ зіщулювся до окремих районів Донецької та Луганської областей.

По-друге, несподіванкою для Кремля стали відносно жорсткі санкції США і Євросоюзу, вельми чутливі для і без того стагнуючої російської сировинної економіки. Перша реакція Заходу була досить стриманою: на анексію Криму готові були б закрити очі, якби Москвою водночас не розпочала проект „Новоросія“ і тим більше – мегаконцепцію „русского міра“. Навіть найскромніша спроба її реалізації могла б поставити під питання територіальну цілісність принаймні двох держав-членів НАТО. Це про Україну Барак Обама і Андерс Фог Расмусен негайно оголосили: ця країна не є членом НАТО і тому військове втручання США та Північноатлантичного альянсу абсолютно виключається. Про Латвію і Естонію так вже не скажеш.

Думка про можливу військову сутичку з ядерною супердержавою, на чолі якої до того ж перебуває людина, що живе в іншій реальності, є кошмаром для провідників країни НАТО. Вони не хочуть випробувати долю і саме тому готові використовувати тут і тепер всі економічні та політичні засоби для того, щоб небезпечна для самої Росії і для оточуючих її країн химера „русского міра“ зазнала поразки на Донбасі і про неї потиху забули назавжди.

По-третє, економічні проблеми, які вже виникли в результаті

санкцій і ще загрожують виникнути, різко загострили суперечності між двома угрупованнями у вищому ешелоні путінського режиму – глибоко-клептократами і націонал-клептократами. Орієнтовані всім своїм „бізнесом“ і стилем споживання на Захід глибоко-клептократи несуть величезні фінансові втрати і відчувають все більше життєві незручності. Націонал-клептократи, готові патріотично красти в Росії і марнувати життя на курортах Криму та Арабських Еміратів, навпаки, бачать в тому, що відбувається, історичний шанс остаточно потіснити своїх конкурентів, олігархів ельцинського посліду, біля керма влади. Як багато років тому рекомендував євразійський ідеолог Олександр Дугін: „Розумніше дати можливість розчленувати накрадені імперії атлантистів багатом російським патріотам (новим „економічним опричникам“), розділивши їх на невеликі опричні паї (постолігархічні вавчери), щоб не було проблем з тим, де ховати надлишки“.

Скавучання бульдогів, що зчепилися під кремлівським килимом, лунають у формі „аналітичних“ статей та інтерв'ю призначених ними балакаючих голів. Почитайте, наприклад, професора Сергія Караганова, який нещадно викриває в маніфесті „Уникнути Афганістану-2“ антимодерністські неконкурентоспроможні сили, які намагаються під прапором патріотизму відтіснити більш освічені й ефективні верстви бюрократії та буржуазії. Або, для різноманітності, – полковника Ігоря Гіркина-Стрелкова, який гнівно таврує гієн-зрадників, котрі здали в Мінську „Новоросію“, які проникли у вищі ешелони влади і навіть називають себе друзями президента. Як колись Олександр Керенський між більшовиками і Лавром Корніловим, а потім Михайло Горбачов між Борисом Ельциним і ГКЧП, В. Путін стає все сильніше затиснутим між двома однаково незадоволеними його політикою групами впливу на самій вершині влади: між жадібними олігархами і неадекватними імперцями.

(Радіо „Свобода“, 18 вересня)

Андрій Пionтковський – російський політичний експерт

Президент дає...

(Закінчення зі стор. 1)

час – з вірою в завтрашній день країни. Нижче – уривки з найважливіших відповідей П. Порошенка.

Щодо світових тенденцій: „Тривалий час стабільності розслабив європейський світ, створив ілюзію, що запанував вічний мир, що європейські цінності перемогли і весь континент, від Лісабону до Владивостоку їх поділяє. Але мир виявився надто крихким, конструкція – ненадійною, і в безпеці не відчувається ніхто“.

Про тиск з боку Москви: „Я нічого не боюсь і ніколи нічого не боявся. Додаткових сил мені дає те, що я представляю велику державу з дуже сильним народом“.

Про Донбас: „Ніякого закону про спеціальний статус Донбасу не існує. Це вигадки опонентів

або закордону. Є закон про особливий режим місцевого самоврядування, державних функцій Україна нікому не делегуватиме... Будь-які вибори, проголошені терористичними організаціями, не будуть визнані ні Україною, ні світом, ні, я сподіваюся, Росією“.

Про те, чому не слід оголошувати військовий стан: „Зверніть увагу, яку потужну підтримку миру нам вдалося зараз організувати. Якби був військовий стан, ми б її втратили, і Україна залишилася б наодинці з агресором“.

Чому Україна не одержує летальної зброї від Заходу: „Нам потрібна не смертельна зброя. Високоточна протитанкова ракета французького виробництва коштує в 14 разів дорожче, ніж аналогічна ракета українського виробництва. Американською ракетою потрібно вчитися користуватись понад два роки, а своєю зброєю ми вміємо користувати-

ся. Нам потрібні засоби зв'язку, електронної розвідки, безпілотики, і ми це будемо купувати“.

Про путінський „гуманітарний конвой“: „Російський конвой не є гуманітарний. Ми це розглядаємо як інтервенцію на територію України, і це частина тих дій, які ми повинні зупинити“.

Про передвиборний список „Блюку Петра Порошенка“: „Запевняю що у наших списках немає колишніх „регіоналів“, нема нікого, за кого мені має бути соромно“.

Про свого сина, котрий кандидує у мажоритарному окрузі: „Він не радився зі мною про це, також не радився, коли пішов волонтером в зону антитерористичної операції... Тільки коли твій син там, починаєш по-справжньому відчувати, що таке боротьба за державу і чим за неї доводиться платити...“.

Мабуть, запитань до Прези-

дента вистачило б, якби ця пресконференція тривала й цілий день, але й у цьому випадку щось залишилося б без відповіді, тому що насправді збройна агресія Росії проти України ще не припинилася, а це ті обставини, в котрих П. Порошенко не міг бути абсолютно відвертим. Попри це, деякі експерти все одно вважають, що міра президентської відвертості мала бути більшою. Наприклад, відомий політик і юрист Степан Гавриш в інтерв'ю для „Еспресо TV“ висловився в тому сенсі, що не почув від Президента трьох важливих речей: в який спосіб і хто через нову Конституцію модернізуватиме Україну – Верховна Рада чи Конституційні збори? Який характер матимуть економічні реформи? І чому П. Порошенко під час цієї прес-конференції нічого не говорив про війну, яка триває на сході України?

Користайте тепер -
ціни на нерухомостях низькі,
а відсотки та умови на мортгеджах вигідні!

Звертайтеся до Кредитівки Самопоміч Нью Йорк

3.45%*

незмінний відсоток -
15-ти річний термін

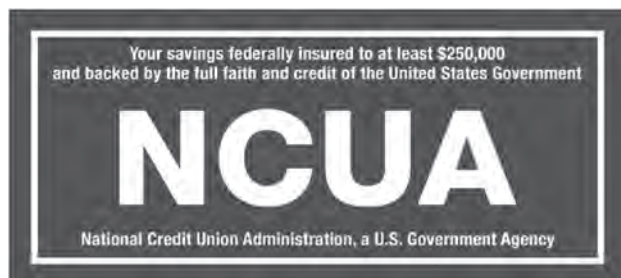
SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

Головне бюро: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251
E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org
Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Вигідно росташовані філії:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636 ❖ **UNIONDALE:** 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097 ❖ **ASTORIA:** 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458 ❖ **LINDENHURST:** 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

*Потрібно 20% завдатку; 1-4 родинний дім для вжитку домовласника; без нараховування точок (no points); нема штрафу за передчасне сплатення позички; 180 місяців до сплати; \$1,000 позичка коштує \$7.12. Відсотки на позичках можуть змінитись в будь-який час без попереднього повідомлення.

СПОМИН: Теодозій Пришляк прославив Україну в піснях

Тетяна Будар

Сумна звістка прилинула в Бережани – 28 серпня в Бафало, Нью-Йорк, відійшов у вічність уродженець Бережан (народився 28 червня 1927 року на Адамівці), колишній учень Бережанської гімназії, знаний співак, просвітянин, громадський діяч, ветеран Другої світової війни (учасник 1-ої Української дивізії „Галичина“, війни в Кореї, культурно-освітній референт Української Американської Координаційної Ради, щирий патріот України Теодозій (Дозь) Пришляк.

Наш земляк з славної родини Пришляків довгі роки був адміністратором, солістом і скарбником хору „Бурлака” у Бафало, капеляном Українських Американських ветеранів, членом Пласту, дяком християнських церков на американській землі, диригентом церковного хору, жертводавцем багатьох добродійних справ.

Після відновлення незалежності України Т. Пришляк майже щороку приїжджав на рідну землю, де його завжди з нетерпінням чекали родичі, знайомі, друзі в музеях, гімназії, церкві, в громадсько-культурних товариствах, щоб послухати змістовні розповіді земляка.

Родина Пришляків ще за польського владарювання в Галичині була одним з відомих осередків українства. Коли прийшли червоні, членів родини забрали в радянські табори. У 1944 році Т. Пришля-

Св. п. Теодозій Пришляк

ка вивезли до Німеччини на роботу. Звідти він утік і зголосився до Дивізії „Галичина“.

Пізніше, перейшовши Альпи, опинився в Австрії, у таборі Ляндек, де ходив до школи, працював, належав до Пласту, Спілки Української Молоді, хорів церковного й „Трембіта“. В січні 1950 року прибув до США, влаштувався в автогаражі помічником механіка, пізніше – у сталеварні.

Коли у червні 1950 року розпочалася війна в Кореї, зголосився добровольцем, його призначили в піхотинську дивізію й послали на фронт. Через деякий час до сотні, в

якій служив „Дозь“, приїхали люди, котрі шукали талановитих артистів. Сотник розповів про Т. Пришляка. Його забрали на прослуховування, створили ансамбль. За два місяці обїхали з піснями всю Корею.

Оскільки американський уряд оплачував навчання ветеранів Корейської війни, Т. Пришляк вирішив піти до школи англійської мови. Він працював, ходив на громадські сходи, співав у хорі, працював на Пластовій оселі. Одружився 1954 року з Галиною з Рівного. Виховали сина й дочку, мають п'ятеро внуків.

На теренах Бафало був популярний хор „Бурлака“. Любителі української пісні вирішили продовжити славу дивізійного хору, що діяв у таборі полонених в Італії, в Ріміні. Щиро лунав їх спів і за океаном.

Хор „Бурлака” приїздив з концертами в Україну. Вперше – у 1990 році, перед проголошенням Незалежності України. Т. Пришляк брав участь в Капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка. Незабутньою для учасників капелі стала поїздка з концертами в Європу у 2003 році, виступи в Манчестері, Страсбурзі, Парижі, Регенсбурзі, Мюнхені, Відні та інших містах.

У 1990 році Т. Пришляк приїхав до рідного міста. Його виступи люди вітали стоячи. Життєвий і творчий шлях Т. Пришляка – палкого патріота, активного діяча на ниві прославлення й розбудови нашої держави – є взірцем для молоді й старшого покоління.

Бережани,
Тернопільська область

ПОМЕР БОГДАН ТОДОРІВ

Помер великий українець, помер колишній вояк УПА, чудовий публіцист і взагалі надзвичайно добра і чуйна людина. Людина, яка жила все своє свідоме життя Україною і для України. Жила і боролася. Чи на теренах України у роки советської окупації, чи вже з пером у руках публіциста, перебуваючи на Заході.

Я мав щастя і честь познайомитися з паном Богданом і його милою дружиною пані Вірою у роки нашої оновленої Незалежності. Це був 1992 рік. Рік Всесвітнього конгресу (пізніше Форум) українців, що проходив у Києві. З того часу наша дружба не переривалася ані на день. Ми часто телефонували один одному, пересилали один одному свої статті: пан Богдан в Україну до українських часописів (його погляд на Україну з Америки), я – до США, де друкувався в тамтешніх газетах, журналах, бюлетенях.

І раптом цей страшний телефонний дзвінок. Дзвінок із далекої Філадельфії від пані Віри, дружини пана Богдана. Не стало пана Богдана. Як усім нам у це завжди з перших хвилин не віриться. Принаймні хочеться думати, що це не так. А тим часом ти подумки переносишся до Філадельфії, до їхнього затишного українського дому на невеличкому клаптику землі з незабутньої багаторічною грушею, яка так нагадувала український сад і саме тут забувалося, що ти в Америці, а не в Україні. Ми часто сиділи з паном Богданом і пані Вірою в цьому українському саду під високою грушею посадженою паном Богданом. Мені весь час вижалося, що ця багатолітня груша разом з родиною Тодорових пересікла Атлантику, щоб оселитися тут, майже в центрі колишньої столиці США- Філадельфії.

Тепер я згадую ті благословенні миті наших зустрічей. Згадую думки і міркування пана Богдана. Його помисли, його мрії, його справи, як і його серце, котре билося понад 50 років на іншому континенті від України, зажди жило з думою про Україну. Він важко переживав наш український хаос, нашу невизначеність і все боявся аби ми не втратили в черговий раз оновлену Незалежність, до якої ми так важко завжди йдемо і так часто її втрачаємо. Він все життя мріяв про ідеальну Україну. Про Україну найкращу в світі. Він її романтично порівнював з другою Елладою. Бо саме такою вона йому уявлялася по той бік Атлантики. Вона для нього географічно ніколи не була втрачена. Він нею жив і про нею мріяв. Про її краще завтра. Про її згуртованість, її злагоду, її соборність, про не розпорошеність українців по світу і про повернення їх до рідного дому, в українську Україну.

Він цим зболілим серцем начебто відчував, що московський вічний зазіхач –пізно чи рано знову піде на його Україну. Нахабно і безцеремонно переступить поріг українського дому і увійде не у двері, а у вікно і не з добром, а з ножем і ненавистю. Мені в це не вірилося. Я гадав, що ми вже живемо у найцивілізованішому відрізку нашої людської історії. У світі XXI сторіччя. Та на відміну від пана Богдана я помилився. Я не міг й подумати, що цей вік, як і минулий, знову породить тирана, загарбника, окупанта і цей московський тиран-окупант, як і в минулому Гітлер, без оголошення війни, наче злодій прокрадеться через нашу межу і не тільки топтатиме нашу землю, а й знищуватиме все живе на цій землі, що ще вчора називалося благодаттю, миром і спокоєм.

Пан Богдан важко переживав новітню українську трагедію 2014 року. Буквально днями у телефонній розмові зі мною він оперував цифрами, як оракул: 1914 рік – Перша Світова війна, 1941 рік – Друга Світова війна і знову ці дві цифри 1 і 4 – 2014, і він знову боявся, щоб ці дві магічні цифри в черговий раз не стали чорним вісником Третьої Світової. Може, й через це серце його не витримало. Велике серце доброї людини, сина своєї Вітчизни, яку він так любив і якою він жив, як істинний син свого народу.

25 вересня 2014 року його серце перестало битися. Перестало битися назавжди. Не стало поміж нас ще одного борця за нашу волю, за наше краще завтра, про яке усі ми так мріємо, яким завжди жив він, Богдан Тодорів, не мій, а наш, наш український незабутній приятель і однодумець. Людина надзвичайно відкритої і доброї душі, яка передчасно відійшла від земної юдолі за невідому для усіх нас межу.

Олег Черногуз

Відділ реклами – 973-292-9800, дод. 3040

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

**ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ
ТА КОНТЕЙНЕРИ
В УКРАЇНУ**

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanald@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога
вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
оля - 1 гальон, тушонка - 3 ф., саямі - 3
ф., родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • AVIA

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії,
- Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

1-888-ПАКУНОК (725-8665)

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що 23 вересня 2014 року у Філадельфії відійшов у Божу Вічність найдорожчий Чоловік, Батько, Дід і Сват

св. п.

Богдан Тодорів

народжений 18 жовтня 1926 року з Шипорівці-Коломия в Україні. Колишній вояк за волю України у лавах УПА, в'язень концентраційного табору у Гамбурзі (Німеччина), педагог - учитель українознавчих шкіл, дописував до української преси: „Америка“, „Свобода“, „Національна Трибуна“, колишній директор Нашої Української Школи, член Товариства Українських Сенйорів, член Українського Громадського Комітету.

У глибокому смутку залишилися:

- дружина - Віра
- дочка - Ніна з чоловіком Юрієм Воскобійники
- внуки - Ляриса, Юрій, Олександр
- дочка - Дана з чоловіком Олександром Рейтарівські
- свати - Галя і Олександр Воскобійники
- близька і дальша родина в Україні і в Америці

Похоронні відправи відбудуться в суботу, 4 жовтня 2014 року в Українській католицькій катедрі Непорочного Зачаття на Френклін Стріт, у Філадельфії. Початок о 9:30 ранку **особисті молитви і співчуття родині**, від 10:30 ранку похоронні відправи Служб Божих. Відак на Український православний цвинтар св. Андрія у Савт Бавнд-Бруку, Нью-Джерзі.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 31 серпня 2014 року, з волі Всевишнього відійшла у вічність наша найдорожча і улюблена Мама, Бабця і Прабабця

св.п.

Феня (Євфемія) Гавілей з дому Бутрій

народжена 5 березня 1922 року в селі Дидьова, Львівська область.

Панахида відбулася 5 вересня 2014 року в похоронному заведенні Мандзюка, Sterling Heights, MI.

Похоронні відправи відбулися 6 вересня 2014 року в Українській католицькій церкві Непорочного Зачаття в Hamtramck, MI, а відтак на цвинтарі Воскресіння в Clinton Township, MI.

У глибокому смутку залишилися:

- дочка - Ліда Яхницька з чоловіком Любомиром
- син - Юрій з дружиною Галею
- внуки - Христина Дяченко з чоловіком Ігорем
- д-р Марко Качан з дружиною Мелані
- правнуки - Віктор і Аня Дяченко
- брат - Іван Бутрій з дружиною Анастасією
- швагерка - Христина Стронцька з родиною
- племінники - д-р Анна Блюй з чоловіком Борисом
- д-р Євген Бутрій
- Андрій Блюй з дружиною Анною
- близька і дальша родина в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

З невимовним сумом ділимося болючою вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що 28 серпня 2014 року, на 88-му році життя з волі Божої відійшов у вічність наш найдорожчий Чоловік, Батько, Дідусь, Тесть та Вуйко

св. п. Орест Бойко

колишній член Пласт-Приятю та Самопомочі в Ньюарку, Н. Дж, народжений 2 січня 1926 року в Підгайчиках, Галичина.

У глибокому смутку залишилися:

- дружина - Любомира (Гайовська)
- дочка - Марта Кардашинець з чоловіком Анатолієм
- внук - Роман Кардашинець
- дочка - Ліда Андерсен з чоловіком Айво
- братанок - Борис Бойко, син Адам і дочка Леся з чоловіком Мігел
- братанка - Христина Кіра
- братанка - Ірена Яблонська з чоловіком Михайлом та дітьми Романом, Михайлом і Андреєю
- швагерка - Оленка Климків
- швагерка - Лена Прийма з чоловіком Ігорем та синами з родиною рідні в Америці, Україні та Канаді.

Парастас відбувся 2 вересня 2014 року о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Lytwyn & Lytwyn, Union, NJ.

Похоронні відправи відбулися 3 вересня 2014 року в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж. Покійний був похований на цвинтарі Union Hollywood Cemetery.

Сердечна подяка парохам церкви св. Івана Хрестителя о. Леонідові за похоронні відправи та щирі слова співчуття.

В пам'ять Покійного були зложені глибокі співчуття, пожертви на Служби Божі, церку св. Івана Хрестителя в Ньюарку та на ЗУАДК - допомогу війську в Україні - за які родина складає всім сердечну подяку.

Вічна Йому пам'ять!

*Положу квітку, що не зів'яне
Серце болить - не перестане,
Думки блукають, щоб знайти
дорогу
Тепер душі Твоїй нового дому.*

*Вона тепер в просторах десь
ширяє
Мов сокіл той над рідною землею,
Успокоїлося Твоє чутливе серце,
Яке завжди, хоча на чужині, так
билося для неї.*

Спи спокійно.

Люба

Ділимося сумною вісткою, що 22 серпня 2014 року відійшла у вічність найдорожча Мама і Бабуся

всесвітлої пам'яті Марія Ольга Галькевич з дому Туркевич

народжена 15 липня 1920 року в селі Пониква, Бродівський район

По Другій світовій війні опинилася з Романом у Ді-Пі таборі у Міттенвальді, а опісля родина поселилася в Cohoes, N.Y.

Після виходу на пенсію в 1982 році переїхали до дітей до Вінніпегу.

У глибокому смутку залишилися:

- діти - Оксана Шулякевич з чоловіком Любомиром
- Богдан Галькевич з дружиною Марійкою
- внуки - д-р Маркіян (Юлія) Шулякевич
- д-р Ждан (Келі) Шулякевич
- Андрій Галькевич

близька і дальша родина в Америці, Канаді, Австралії й Україні.

Похорон відбувся 26 серпня 2014 року в Українській католицькій катедрі Святих Володимира і Ольги у Вінніпезі, Канада.

Вічна Їй пам'ять!

Oblast Memorials

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В НУ/НД/СТ/РА
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПAM'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПAM'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

Інтенсивні Курси Англійської Мови

Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вміння писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
"English through the Arts" - Центр Діяльності

Spanish-American Institute

служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.

215 West 43 Street, Times Square, NY 10036

Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922

Info@sai2000.org • www.sai2000.org

SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub

*This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.*

ФУНДАЦІЯ
УКРАЇНСЬКОГО
ВІЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ

ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ
ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!

Ukrainian Free University
Foundation, Inc.
P. O. Box 1028, New York, NY 10276

ARKA

Нитки, тканина до вишивання,
писанкові прибори, касети, відео-
касети, CD, шкільні книжки, хустки,
кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Tel.: (212) 473-3550

Пошукую няню (з досвідом) до
опіки 1-річної дитини, 2-3 дні на
тиждень, можливо з проживан-
ням, South Orange, NJ.

Тел. 973-375-7337

ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець
Страховання Життя
OKSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

32 Peachtree Rd.

Basking Ridge, NJ 07920

Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net

МАРІЯ ДРИЧ
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
MARIA DRICH
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

26 Perrine Ave., Jersey City, NJ 07306

Tel.: 201-647-6386

e-mail: marijkauna@yahoo.com

ЮРІЙ СИМЧИК
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
YURIY SYMCZYK
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3055) • Fax: (973) 292-0900

e-mail: symczyk@unamember.com

ХРИСТИНА БРОДИН
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
CHRISTINE BRODYN
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

187 Henshaw Ave.

Springfield, NJ 07081

Tel.: 973-376-1347

СТЕФАН ВЕЛЬГАШ
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
STEPHAN J. WELHASCH
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

548 Snyder Ave., Berkeley Heights, NJ 07922

Tel.: 908-508-1728 • Fax: (973) 292-0900

e-mail: swelhasch@gmail.com

LYTWIN & LYTWIN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)

UNION, NJ 07083

908-964-4222 • 973-375-5555

www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

216 Foordmore Rd.,
Kerhonkson NY 12446
845-626-5641
soyuzivka@aol.com

soyuzivka

HERITAGE | TRADITION | FAMILY

CRAFT BEER TASTING

Saturday, Oct. 11

For the beer enthusiast or just the casual beer drinker... savor new tastes, enjoy the relaxed Tiki deck atmosphere – we will provide live music. Great Oktoberfest food will be served – the 'Wursts' spaetzle, red cabbage, German potato salad and more.

Cider, Pumpkin, Oktoberfest

3 Rounds of Sampling

Round 1...
4oz of 3 different brews
Then, pick your favorite and enjoy 16 oz of that Sampling.

Rounds 2 and 3
Repeat, Enjoy & Party

You'll try up to **9 different craft beers** and enjoy up to **48oz** of 3 favorite choices.

Fall Wine Pairing Dinner
Friday, Oct. 10 call for pricing details

lodging & pricing

Reservations suggested
Admission via Soyuzivka Gate

Overnight Package
\$80/pp based on dbl occupancy
Saturday Room, Sunday Breakfast
3 Sampling Event, Souvenir Glass, Food Token

Day of Event Tickets

3 Sampling Event - \$40
Admission, Souvenir Glass, Food Token

General Admission - \$20

• Souvenir Glass

Call or Click for Details • soyuzivka.com

